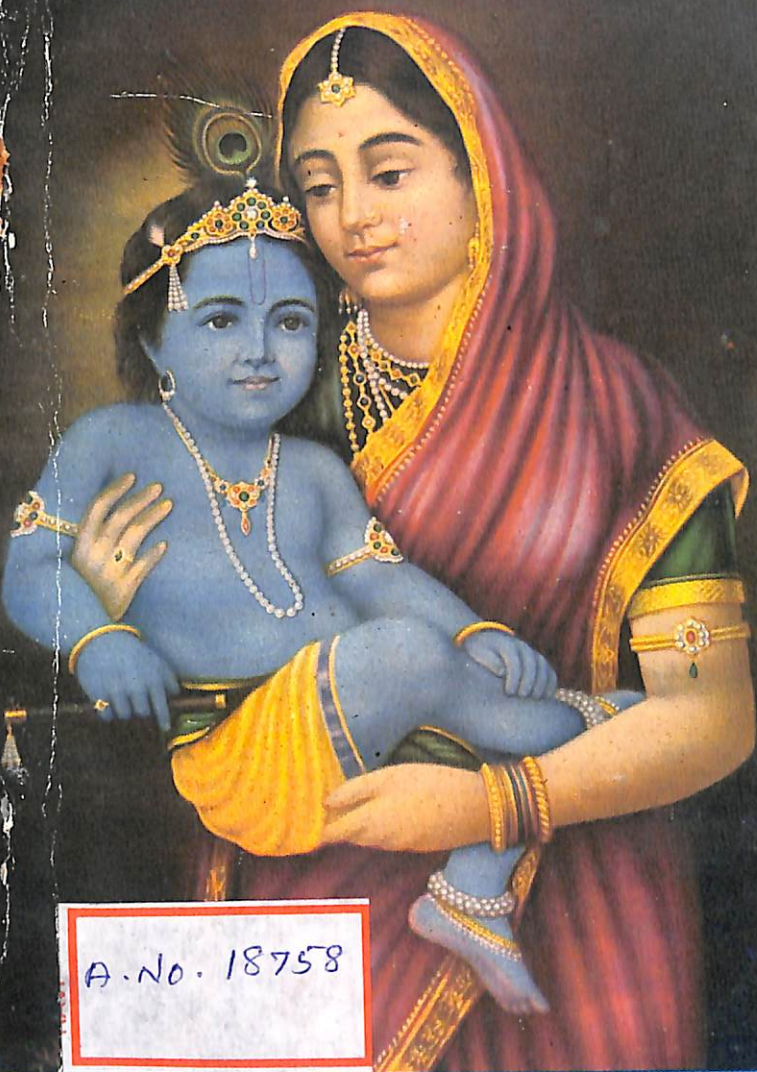

A.No. 18758

பாரதி கண்ட கண்ணன்

பாரதி கண்ட கண்ணன்

செல்வி : சாரதா

செல்வன் : முருகப்பன்

திருமண வெளியீடு

7-9-90

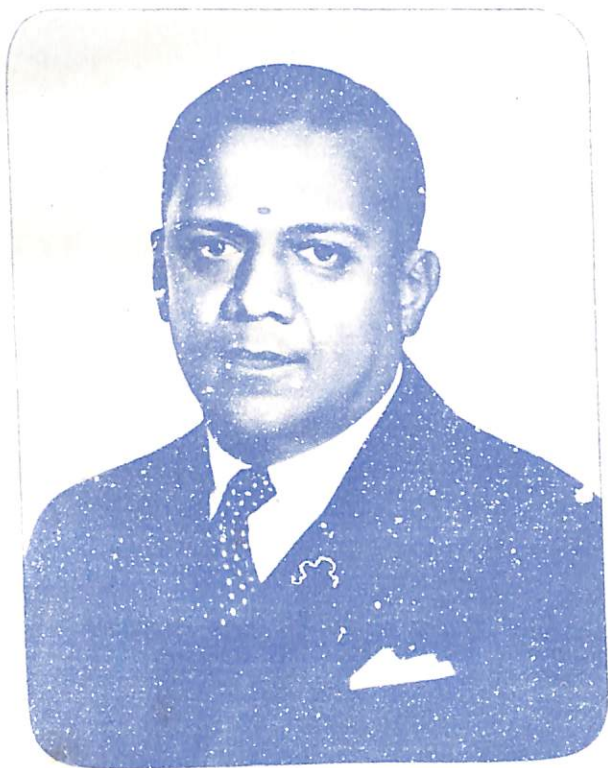
க. வீ. அள. மு. ராம. மு.

கோட்டையூர்

கி. மு. 1000 - 1000

க. மு. 1000 - 1000

க.வீ.அள.மு. ராமனாதன் செட்டியார்

க. வீ. அள. மு. ராம. ஏமய்யம்மை ஆச்சி

டாக்டர் ராம் அழகப்ப செட்டியார்

M.A., D. LITT., L.L.D., BAR-AT-LAW

கோடி கொடுத்த கொடைஞன், குடியிருந்த
வீடும் கொடுத்த விழுத்தெய்வம் - தேடியும்
அள்ளிக் கொடுத்த அழகன், அறிவூட்டும்
வெள்ளி விளக்கே விளக்கு.

டாக்டர் வ. சுப. மாணிக்கனார்

திருமதி மெய்யம்மை ஆச்சி

மெச்சி ஆச்சி என்று பேரன்புடனும், மரியாதையோடும் அழைக்கப்படும் திருமதி K. V. AL. M. RM. மெய்யம்மை ஆச்சி அவர்களைப் பற்றி எழுதுவது மிகவும் பெருமைக்குரிய விஷயம். நான் அவர்களுடைய K.V.AL M. தர்மஆஸ்பத்திரியில் தலைமை மருத்துவ அதிகாரியாக பணியாற்ற வந்தது முதல் என்னிடம் தாயைப் போல அளவு கடந்த அன்பையும் பாசத்தையும் காட்டினார்கள்.

அதற்கு முன்பே நிர்வாகத்திலும், பொருள் ஈட்டுவதிலும் ஆச்சி அவர்கள் மிக்க திறமைசாலி என்று கேள்விப்பட்டிருந்தேன். இது சிறிதளவும் மிகைப்படுத்தாத விஷயம் என்று நேரில் கண்ட பிறகு தான் நான் தெரிந்துகொண்டேன். பல கோணங்களில் ஆச்சி அவர்களை உன்னிப்பாக கவனித்ததில் அவர் செட்டிநாட்டிலேயே ஓர் ஆபூர்வ பிறவி என்று அறிந்து கொண்டேன்.

ஆச்சி அவர்கள் செல்வத்திற்கும் தர்மத்திற்கும் பெயர் பெற்ற கானாடுகாத்தான் S.A குடும்பத்தில் பிறந்தவர்கள். பர்மாவில் முதல் முதலில் கணக்குப் பிள்ளைகளுக்கும், குமாஸ்தாக்களுக்கும் மேஜை, நாற்காலிபோட்டு மேற்கத்திய பாணியில் நிர்வாகம் செய்த பெயர் அந்த குடும்பத்தாருக்கு உண்டு. அந்தக் காலத்து வழக்கப்படி அறியா பருவத்திலேயே கோட்டையூரின் பிரதான குடும்பத்தைச் சேர்ந்த திரு. K.V.AL. முத்தையா செட்டியார் அவர்களின் அருமை புதல்வர் திரு. K V.AL.M ராமநாதன் செட்டியார் அவர்களுக்கு வாழ்க்கைத் துணைவி

யானார். பரந்த நோக்கத்திற்கும், பண்பிற்கும், மனிதாபிமானத்திற்கும் பெயர் பெற்ற “ஐயா அவர்கள்” என்று எல்லோராலும் அழைக்கப்பட்ட திரு ராமநாதன் செட்டியார் அவர்களுக்கு ஏற்ற மனைவியாக இல்லறம் நடத்தினார்.

வாழ்க்கையில் பல சோதனைகளுக்கும், சோகத்திற்கும் ஆச்சி அவர்கள் உள்ளானார்கள். சிறுவயதிலேயே பெற்றோர்கள் இழப்பு, அருமை கணவரின் அகால மறைவு, கண்மணிகள் போல் இருந்த இரு குமாரத்திகளின் மரணம். இவை எல்லா வற்றையும் அசாதரணமான மனோதிடத்தைக் கொண்டு சமாளித்து எஸ்டேட்டுகளை கட்டிக் காத்து அவைகளை செல்வம் கொழிக்கச் செய்து செட்டிநாட்டில் எல்லோருடைய மதிப்பையும், மரியாதையையும் சம்பாதித்துக் கொண்டார்.

மனிதர்களை எடை போட்டு அவர்களுடைய யோக்கியத்தை அறிவதில் ஆச்சி அவர்கள் மிகவும் திறமைசாலி. ஒரு பெரிய எஸ்டேட்டில் ஏற்படக் கூடிய பிரச்னைகள், சம்பவங்கள் முதலியவைகளை ஆராய்ந்து, அலசி துரிதமாக, எவ்வித சஞ்சலங் களும் குழப்பங்களும் இல்லாமல் முடிவு எடுத்து, தீர்வு காண்பதில் ஆச்சி அவர்களுக்கு நிகர் எவரு மில்லை என்று நான் தைரியமாகக் கூறுவேன்.

தெய்வபக்தி மிகுந்த அவர், சிருங்கேரி, காஞ்சி ஆச்சார்ய ஸ்வாமிகளிடம் அதிக பக்தியுடையவர்கள். செட்டிநாட்டுப் பக்கம் ஸ்வாமிகள் எழுந்தருளினால் பாதபூஜை செய்து அவர்களு

டைய ஆசிகளைப் பெறுவதில் அதிக சிரத்தை உடையவர்கள். இரு மடங்களுக்குப் பொருள் வழங்கி ஸ்வாமிகளின் அன்புக்குப் பாத்திரமானவர்கள். இதைத் தவிர ஸ்கந்தாஸ்ரமம் போன்ற ஸ்தாபனங்களுக்கு நிதி உதவி அளித்து இருக்கிறார்கள். மந்திராலயம் ராகவேந்திர ஸ்வாமி மடத்திற்கு வெள்ளி ரதம் ஒன்றை அன்பளிப்பாக அளித்த பெருமை இவரைச் சேரும். பிரதி வருஷம் திருவண்ணாமலை கார்த்திகை தீபத்திற்கு தங்கள் குடும்பத்தில் மண்டகப்படியை நேரில் சென்று சிறப்பாக செலுத்திக் கொண்டிருந்தார்கள். நகரத்தாரின் சைவ வழிப்பாட்டில் பிறந்தாலும் ஆச்சி அவர்களின் இஷ்ட தெய்வம் கிருஷ்ண பகவான்தான். பகவான் கிருஷ்ணனின் பால்யலீலைகளை ஆனந்தத்துடன் அனுபவித்துக்கொண்டே யிருப்பார்கள். அந்த அமிர்தானுபவத்தை அனைவரும் பெற கண்ணனைப் பற்றிய பாடல்கள் இப்புத்தகவடிவில் வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது. ஆண்டுதோறும் நவராத்திரிவிழாவின்போது அவர்களுடைய வீட்டுக் கொலுவை கண்டுகளிக்க ஜனங்கள் திரள்திரளாகக் கூடுவார்கள் ஐந்து வருஷங்களாக கலை மாமணி திருமதி கமலாமுர்த்தி அவர்களின் கதாகாலக்ஷேபத்திற்கு ஏற்பாடு செய்து ஜனங்களுடைய ஆஸ்திகத்வத்தை மேம்படுத்தினார்கள்.

அவரிடம் பொருளுதவி பெற்றவர்கள் எண்ணற்றவர்கள். அனைவரும் அவ்வுதவிக்கு தகுதி பெற்றவர்களே. அவர் மறைவுக்கு சில மாதங்களுக்கு முன் வயதான பெற்றோர்களை அவர்

களுடைய பிள்ளைகள் சரியாகக் கவனிப்பதில்லை. அதிலும் நகரத்தார் சமூகத்தில் வசதியற்ற வயோதிகர்கள் மிகவும் அவதிப்படுகிறார்கள். அப்பேர்பட்டவர்களை கவனிக்க (CHESHIRE HOME) வயோதிகர் இல்லம் நிறுவ வேண்டும் என்றும் அதை எப்படி நடத்துவது என்றும் என்னை யோசனை கேட்டார்கள். அதற்கு தகுந்த பொருள் உதவி செய்ய தயாராக இருந்தார்கள். தங்கள் குடும்பத்தாரால் நிறுவப்பட்ட தர்மஸ்தாபனங்கள் என்றென்றும் அந்த தர்மப்பணிகள் சரிவர செய்து வரவேண்டும் என்று தன் ஆசையை என்னிடம் அடிக்கடி சொல்லிக் கொண்டே இருப்பார்.

அவர்களுடைய பண்பே அலாதியானது. பல துரதிர்ஷ்டங்களை அனுபவிக்க நேரிட்ட அவர்களுக்கு இவை எல்லாவற்றையும் மறந்து மகிழ்விக்க அருமை புதல்வி வசந்தா அவர்களும் அருமைப் புதல்வன் திரு. முத்தைய்யா அவர்களும், மருமகளாகிய பேத்தி வள்ளி அவர்களும், பேத்திகளாகிய, விசாலாகுழி, சாராதா, மீனா அவர்களும் வாய்த்தது ஆண்டவனுடைய அருள்.

அவருடைய மறைவு வாழ்க்கையில் எனக்கு ஏற்பட்ட பேரிழப்பாகும்.

அவரைப் போல மற்றொரு பிறவியைப் பார்ப்பது அசாத்தியம்.

டாக்டர் ராகவன்

முன்னுரை

நம் காலத்துத் தமிழ்க் கவிகளுள் பிரதம ஸ்தாபனத்தை வகிக்கும் ஸ்ரீமான் ஸுப்பரஹ்மன்ய பாரதியின் நூல்களுக்கு முன்னுரை வேண்டுவதேயில்லை. இருப்பினும், பாயிர மல்லாது பனுவ லன்றே என்னும் முதுமொழியை நினைத்தோ அல்லது வேறு என்ன எண்ணியோ, பதிப்பாசிரியர் இக்கண்ணன் பாட்டின் பதிப்புக்கு என்னை ஒரு முன்னுரை எழுதித் தர வேண்டுமெனக் கேட்டார்; சிறிதளவேனும் சாத்தியமாயிருக்கிற ஒரு காரியத்தை நட்பு உரிமை பூண்டோர் செய்யும்படி வேண்டினால் மறுத்தல் அழகன்று என நினைத்துச் சம்மதித்தேன்.

பாரத நாட்டின் குலதெய்வமாகிவிட்ட கண்ணனுக்குப் பாமாலை தூட்டாத கவிகள் அருமை, தன்னை நெடுநாள்களாக மறந்திருந்த பாரத நாடு திடீரென விழித்துக் கொண்டதும், அதன் எதிரே முதலில் தோன்றிய ஒளி, கீதாசாஸ்திரத்தைக் கூறிப் பார்த்தனுடைய ரதத்தை வெற்றிபெற ஓட்டிய கண்ண பிரானுடைய உருவமானது நமது கவியின் இருதயத்திலும் எழுந்து அருடைய கவிதைக்கு ஒரு சோபையைக் கொடுத்தது.

பத்து வருஷங்களுக்கு முன் அவர் பதிப்பித்த ஜன்ம பூமியிலேயே ஸ்ரீ கிருஷ்ண ஸ்தோத்திரம் என்று இரண்டு செய்யுள்கள் காணப்படுகின்றன. ஆனால், விற்பட்டுத்தான் கண்ணனுடைய செயல்களும், திருவிளையாடல்களும் அவர் மனத்தைப் பூரணமாக ஆகருஷித்தன. இவ் ஆகருஷணத்திற்கு நாலாயிரப் பிரயந்தத்துள் பெரியாழ்வார் அருளிச் செய்த திருப்பாசுரங்களின் அனுஸந்தானம் முக்கிய

காரணமாக இருந்திருக்கிறது. இக் கண்ணன் பாட்டானது பாவ விஷயத்தில் அப் பாசுரங்களின் வழியையே தழுவியதாக இருக்கிறது.

இஷ்ட தெய்வத்தைப் பல பாவங்களால் வழி படலாகும் என்று நமது பக்தி சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன. நமது ஆசிரியரும் இதை அனுசரித்துக் கண்ணனைத் தாயகவும், தந்தையாகவும், எஜமான் ஆகவும், குருவாகவும், தோழனாகவும் நாயகியாகவும் நாயகனாகவும் பாவித்துப் பாடுகிறார்.

இவற்றுள், நாயக நாயகி பாவத்தைப்பற்றி இங்குச் சில மொழிகள் கூறுது விட முடியவில்லை. இப் பாவத்தால் பகவானை வழிபடும் முறை தொன்று தொட்டு பக்தர்களாலும் கவிகளாலும் அனுசரிக்கப்பட்டு வருகிறது. ரோமன் கத்தோலிக் மதத்திலே கூட அடியார் வர்க்கத்தை நாயகியாகவும் கிறிஸ்துவை நாயகனாகவும் பாவித்து எழுதிய ஸ்தோத்திரங்கள் பல உள. நமது பாகவதத்தில் கோபிகைகளின் உபாக்கியானங்களெல்லாம் இப் பாவத்தைத் தழுவி எழுதப்பட்டுள்ளனவே. மகா பக்திமதியான மீராபாயி உலகத்திலுள்ள ஜீவகோடிகள் அனைத்தும் ஸ்திரீப்பிராயம் என்றும் பகவான் ஒருவனே புருஷன் என்றும் பாவித்துப் பக்தி செய்திருக்கிறார். பரமஹம்ஸ ஸ்ரீராம கிருஷ்ண தேவரும் தம்முடைய அனுபவங்களுள் நாயகி அனுபவத்தையும் அனுபவிக்க எண்ணி, சேலை தரித்துக் கொண்டு, ராஜை என்கிற பாவத்தால் கண்ணனை வழிபட்டார் என்று சொல்லப்படுகிறது. திருக் கோவையாரையும், ராமலிங்க சுவாமிகளின் திரு வருட்பாவையும் அனுபவித்த தமிழருக்கு இவ்விதம் வழிபடும் முறை புதிதாகப் படாது.

ஆனால், இந்தப் பாவத்தை ஆளுவது கத்தியின் கூர்ப் பக்கத்தின்மீது நடப்பதைப் போன்ற கஷ்டமான காரியம். ஒரு வரம்பு இருக்கிறது; அதற்கு இப்புறம் அப்புறம் போய்விட்டால், அசந்தர்ப்பம் ஆகிவிடும். ஸ்ரீ பாகவதத்திலுங்கூட கோபிகா உபாக்கியானங்களில் சுக பகவான் இவ் வரம்பை அங்கங்கே கடந்து விட்டிருக்கிறார் என்பது எனது தாழ்ந்த அபிப்பிராயம்.

கடல் ஞாலம் செய்தேனும் யானே என்னும்,
கடல் ஞாலம் ஆவேனும் யானே என்னும்
என்று தொடங்கும் திருவாய் மொழிகளையும்,

கருப்பூரம் நாறுமோ, கமலப்பூ நாறுமோ?
திருப் பவனச் செவ்வாய்தான் தித்தித்
திருக்குமோ?

என்றும் தொடங்கும் ஆண்டாளுடைய பாசுரங்களையும் போலச் செயிரின்று இப் பாவத்தைப் பாடுவது அநேகமாய் அசாத்தியம்.

நமது கவியும் இப் பாவத்தை விரிக்கையில் பரபக்தியைவிடச் சாரீரமான காதலையே அதிகமாக வர்ணித்திருக்கிறார். ஆனால், சுகப்பிரம்மமே நிறுத்த முடியாததான தராசு முனையை நம் ஆசிரியர் நிறுத்தவில்லை என்று நாம் குறை கூறலாமா?

இந்த கீர்த்தனங்களைப் பரபக்திக்குப் பேரிலக்கியமாகக் கொள்ள வேண்டுவதில்லை. ஆசிரியர்

இந் நூலில் கவி என்கிற ஹோதாவில்தான் நம் மிடம் வருகிறார் என நினைக்கவேண்டும். கவிதா ரீதியாகப் பார்க்கும்போது, இக் கீர்த்தனங்களுள் பெரும்பாலனவையிலுள்ள சுவை தேனினும் இனிதாயிருக்கிறது.

இன்னொன்று : கவிதை யழகை மாத்திரம் அனுபவித்து விட்டு, இந் நூலின் பண்ணழகை மறந்துவிடக் கூடாது. இதிலுள்ள பாட்டுக்களிற் பெரும்பாலவை தாளத்தோடு பாடுவதற்காகவே எழுதப்பட்டவை யாயிருக்கின்றன. கடற்கரையில், சாந்தி மயமான சாயங்கால வேளையில், உலகனைதையும் மோஹ வயப்படுத்தி நீலக் கடலையும் பாற்கடலாக்கும் நிலவொளியில், புதிதாகப் புனைந்த கீர்த்தனங்களைக் கற்பனா கர்வத்தோடும் சிருஷ்டி உற்சாகத்தோடும் ஆசிரியன் தன்னுடைய கம்பீரமான குரலில் பாடினதைக் கேட்ட ஒவ்வொருவரும் இந் நூலிலுள்ள பாட்டுக்களை மாணிக்கங்களாக மதிப்பர்.

இந் நூலைத் தமிழுலகம் ஆதரித்துத்தான் இரண்டாவது பதிப்பு வெளிவருகிறது. ஆனால் ஹரிந்திரநாத சட்டோபாத்யாயர் எழுதிய ஆங்கிலக் கீர்த்தனங்களின் விலை மூன்று ரூபாயாக இருக்க, அளவில் அந்நூலில் குறையாததும் சுவையில் அதற்கு இணையாக இருப்பதுமான இந் நூலின் முதற் பதிப்புக்குக் காகித விலை ஏறி விற்ற காலத்தில் பதிப்பாசிரியர் விலை கால் ரூபாயாகக் குறிக்க வேண்டியிருந்தது என நினைக்கும் போது, நாட்டில் தமிழ்பிமானம் வெளிப்படையாக விளங்கவில்லையென்றாவது ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும். முன்காலத்தில், ஆசிரியர்களுக்கு அரசர்கள் ஏராளமான

பொருள் உதவி செய்து, அவர்கள் மனத்தைச் சிறிய விசாரங்கள் பிடிக்காமல் காத்துவந்து அவர்களுடைய ஆற்றல் நாளுக்கு நாள் அதிகரிக்கும்படி செய்து வந்தார்கள். தற்காலத்தில் கல்வியபிமானமுள்ள பொது ஜனங்கள்தாம் அக்காலத்து அரசரின் ஸ்தானத்தை வகிக்கிறார்கள். இவர்கள் தங்கள் அபிமானத்தை, விலையைப் பொருட்படுத்தாமல் நூல்களின் யோக்கியதையைக் கருதி ஆதரித்துத் தான் காட்டமுடியும். நமது ஆசிரியரின் நூல்களை நம் நாட்டவர் சரிவர ஆதரிக்காததனாலே,

“சுற்றி நில்லாதே போ, பகையே :—

துள்ளி வருகுது வேல்”

என்றும்

“கைதனில் வில்லும் உண்டு :

காண்டவம் அதன் பேர்”

என்றும் உள்ள அக்ஷர லக்ஷம் பெறுமான பாக்களை எழுதியிருக்கும் அவருடைய உற்சாகம் குன்றிப் போயிருக்கிறது, தமிழபிமானிகள் இப்பதிப்பை ஆதரித்து வாங்கி ஆசிரியனுடைய உற்சாகத்தை உயர்த்தி அவரால் தமிழில் புதிய இலக்கியங்கள் பிறக்கும்படி செய்வார்கள் என நம்புகிறேன்.

வ. வே. ஸுப்ரமணிய ஐயர்

ராகம் — யதுகுலகாம்போதி
தாளம் — ஆதி

நந்தலாலா

காக்கைச் சிறகினிலே நந்த லாலா! நின்றன்
கரியநிறந் தோன்று தையே, நந்த லாலா!
பார்க்கும் மரங்களெல்லாம் நந்த லாலா! - நின்றன்
பச்சை நிறந்தோன்று தையே நந்த லாலா;
கேட்கு மொலியிலெல்லாம் நந்த லாலா - நின்றன்
கீத மிசைக்குதடா, நந்தலாலா!
தீக்குள் விரலைவைத்தால் நந்த லாலா-நினைத்
தீண்டுமின்பந் தோன்றுதடா நந்த லாலா!

கோவிந்தன் பாட்டு

கண்ணிரண்டும் இமையாமல் செந்நிறத்து;
மெல்லி தழ்ப்பூங் கமலத் தெய்வப்
பெண்ணிரண்டு விழிகளையும் நோக்கிடுவாய்
கோவிந்தா! பேணி னோர்க்கு
நண்ணிரண்டு சொற்பாத மளித்தருள்வாய்
சராசரத்து நாதா, நாளும்
எண்ணிரண்டு கோடியினும் மிகப் பலவாம்
வீண்கவலை எளிய னேற்கே.

எளியனேன் யானெனலை எப்போது
போக்கிடுவாய் இறைவனே! இவ்
வளியிலே பறவையிலே மரத்தினிலே
முகிலினிலே, வரம்பில் லான
வெளியிலே, கடலிடையே மணைகத்தே
வீதியிலே வீட்டி லெல்லாம்
களியிலே, கோவிந்தா! நினைக்கண்டு
நின்னொடுநான் கலப்ப தென்றோ?

என்கண்ணை மறந்துனிரு கண்களையே
 என்னகத்தில் இசைத்துக் கொண்டு
 நின் கண்ணுற் புலியெல்லாம் நீயெனவே
 நான்கண்டு நிறைவு கொண்டு
 வன்கண்மை மறதியுடன் சோம்பர்முதற்
 பாவமெலாம் மடிந்து, நெஞ்சிற்
 புன்கண்போய் வாழ்ந்திடவே. கோவிந்தா,
 எனக்கமுதம் புகட்டு வாயே.

கண்ணனை வேண்டுதல்

வேத வானில் விளங்கி அறஞ்செய்மின்,
 சாதல் நேரினுஞ் சத்தியம் பூணுமின்
 தீத கற்றுமின்'' என்று திசையெலாம்
 மோத நித்தம் இடித்து முழங்கியே
 உண்ணுஞ் சாதிக் குறக்கமும் சாவுமே
 நண்ணு ருவணம் நன்கு புரத்திடும்
 எண்ண ரும்புகழ்க் கீதையெனச் சொலும்
 பண்ண மிழ்தத் தருள் மழை பாலித்தே
 எங்க ளாரிய பூமியெனும்பயிர்
 மங்க ளம்பெற நித்தலும் வாழ்விக்கும்
 துங்க முற்ற துணைமுகி லேமலர்ச்
 செங்க ணய்நின் பதமலர் சிந்திப்போம்.
 வீரர் தெய்வதம், கர்மவிளக்கு. நற்
 பார தர்செய் தவத்தின் பயனெனும்
 தார விர்ந்த தடம்புயப் பார்த்தனோர்
 காரணம்மெனக் கொண்டு கடவுள்நீ.
 நின்னை நம்பி நிலத்திடை யென்றுமே
 மன்னுபாரத மாண்குலம் யாவிற்கும்
 உன்னுங் காலை உயர்துணை யாகவே

சொன்ன சொல்லை யுயிரிடைச் சூடுவாம்.
 ஐய கேளினி யோர்சொல் அடியர்யாம்
 உய்ய நின்மொழி பற்றி யொழுகியே,
 மைய றும்புகழ் வாழ்க்கை பெறற்கெனச்
 செய்யும் செய்கையி னின்னருள் சேர்ப்பையால்
 ஒப்பிலாத உயர்வொடு கல்வியும்
 எய்ப்பில் வீரமும், இப்புலி யாட்சியும்,
 தப்பிலாத தருமமுங் கொண்டுயாம்
 அப்ப னேநின் னடிபணிந் துய்வமால்.
 மற்று நீயிந்த வாழ்வு மறுப்பையேல்,
 சற்று நேரத்துள் எம்முயிர் சாய்த்தருள்
 கொற்றவா! நின்குவலய மீதினில்
 வெற்று வாழ்க்கை விரும்பி யழிகலேம்.
 நின்றன் மாமர பில்வந்து நீசராய்ப்
 பொன்றல் வேண்டிலம் பொற்கழ லாணைகான்,
 இன்றிங் கெம்மை யதம்புரி இல்லையேல்
 வென்றி யும்புக முந்தரல் வேண்டுமே.

வருவாய் கண்ணு

பல்லவி

வருவாய், வருவாய், வருவாய்—கண்ணு!
 வருவாய், வருவாய், வருவாய்!

சுரணங்கள்

- 1 உருவாய் அறிவில் ஒளிர்வாய்—கண்ணு;
 உயிரின் னமுதாய்ப் பொழிவாய்—கண்ணு
 கருவாய் என்னுள் வளர்வாய்—கண்ணு
 கமலத் திருவோ டிணைவாய்—கண்ணு.
 (வருவாய்)

- 2 இணைவாய் எனதா வியிலே—கண்ணு
இதயத் தினிலே யமர்வாய்—கண்ணு!
கணைவா யசுரர் தலைகள்—சிதறக்
கடையூழ் ழியிலே படையோ டெழுவாய்!
(வருவாய்)
- 3 எழுவாய் கடல்மீ தினிலே - எழுமோர்
இரவிக் சிணையா உளமீ தினிலே
தொழுவேன் சிவனும் நிணையே—கண்ணு!
துணையே, அமரர் தொழும்வா னவனே!
(வருவாய்)

கண்ணன் துதி

காயிலே புளிப்பதென்னே? கண்ண பெருமானே;-நீ
கனியிலே இனிப்பதென்னே? கண்ண பெருமானே!
நோயிலே படுப்பதென்னே? கண்ண
பெருமானே - நீ
நோன்பிலே உயிர்ப்ப தென்னே? கண்ண
பெருமானே!
காற்றிலே குளிர்ததென்னே? கண்ண
பெருமானே—நீ
கனலிலே சுடுவதென்னே? கண்ண பெருமானே!
சேற்றிலே குழம்பலென்னே? கண்ண
பெருமானே - நீ
திக்கிலே தெளிந்ததென்னே? கண்ண பெருமானே
ஏற்றிநின்னைத் தொழுவதென்னே? கண்ண
பெருமானே!—நீ
எளியர் தம்மைக் காப்பதென்னே? கண்ண
பெருமானே!

போற்றினோரைக் காப்பதென்னே? கண்ண
பெருமானே! - நீ
பொய்யர் தம்மை மாய்ப்பதென்னே? கண்ண
பெருமானே

வேறு

போற்றி! போற்றி! போற்றி! போற்றி!
கண்ண பெருமானே!—நின்
பொன்னடி போற்றி நின்றேன்,
கண்ண பெருமானே!

கண்ணன் பிறப்பு

கண்ணன் பிறந்தான் — எங்கள்
கண்ணன் பிறந்தான் — இந்தக்
காற்றதை யெட்டுத் திசையிலுங் கூறிடும்
திண்ண முடையான் — மணி
வண்ண முடையான் — உயிர்
தேவர் தலைவன் புவிமிசைத் தோன்றினன்.
புண்ணை யிசைப்பீர் — நெஞ்சிற்
புண்ணை யொழிப்பீர் இந்தப்
பாரினிலே தாயர் நீங்கிடும் என்றிதை
எண்ணிடைக் கொள்வீர் — நன்கு
கண்ணை விழிப்பீர் — இனி
ஏதுங்குறைவில்லை; வேதம் துணையுண்டு.

(கண்)

அக்கினி வந்தான் — அவன்
திக்கை வளைத்தான் — புவி
யாரிருட் பொய்ம்மைக் கலியை மடித்தான்

துக்கங் கொடுத்தான் — சுரர்
ஒக்கலும் 'வந்தார் — சுடர்ச்

சூரியன், இந்திரன், வாயு, மருத்துக்கள்;
மிக்க திரளாய் — சுரர்

இக்கணந் தன்னில் — இங்கு

மேலி நிறைந்தனர்; பாவி யசுரர்கள்

பொக்கென வீழ்ந்தார், — உயிர்

கக்கி முடிந்தார் — கடல்

போல ஒலிக்குது வேதம் புவிமிசை. (கண்)

சங்கரன் வந்தான்; — இங்கு

மங்கல மென்றான் — நல்ல

சந்திரன் வந்தின் னமுதைப் பொழிந்தான்;

பங்க மொன் றில்லை — ஒளி

மங்குவதில்லை; இந்தப்

பாரின் கண் முன்பு வானத்திலே நின்று,

கங்கையும் வந்தாள்; — கலை

மங்கையும் வந்தாள்; — இன்பக்

காளி பராசக்தி அன்புட னெய்தினள்;

செங்கம லத்தாள் — எழில்

பொங்கு முகத்தாள் — திருத்

தேவியும் வந்து சிறப்புற நின்றனன். (கண்)

கண்ணன் திருவடி

கண்ணன் திருவடி எண்ணுக மனமே

திண்ணம் அழியா, வண்ணந் தருமே

தருமே நிதியும், பெருமை புகழும்

கருமா மேனிப், பெருமா னிங்கே.

இங்கே யமரர் சங்கந் தோன்றும்

மங்கும் தீமை பொங்கும் நலமே
 நலமே நாடிற் புலவீர் பாடர்,
 நிலமா மகளின், தலைவன் புகழே,
 புகழ்வீர் கண்ணன், தகைசே ரமரர்
 தொகையோ டகரப் பகைதீர்ப் பதையே,
 தீர்ப்பான் இருளைப் பேர்ப்பான் கலியை
 ஆர்ப்பா ரமரர், பார்ப்பார் தவமே;
 தவறு துணர்வீர், புவியீர் மாலும்
 சிவனும் வானோர், எவரும் ஒன்றே.
 ஒன்றே பலவாய், நின்றோர் சக்தி
 என்றுந் திகழும், குன்று வெளியே.

வேயங்குழல்

ராகம் — ஹிந்துஸ்தான் தோடி
 தாளம் — ஏகதாளம்

எங்கிருந்து வருகுவதோ?—ஒலி

யாவர் செய்கு வதே?—அடி தோழி!

1 குன்றி னின்றும் வருகுவதோ?—மரக்

கொம்பினின்றும் வருகுவதோ?—வெளி

மன்றி னின்று வருகுவதோ?.....என்றன்

மதி மருண்டிடச் செய்குதடி!—இஃது

(எங்கிருந்து)

2 அலையொ லித்திடும் தெய்வ—யமுனை

யாற்றினின்றும் ஒலிப்பதுவோ?—அன்றி

இலையொ லிக்கும் பொழிவிடை நின்றும்

எழுதுவதோ இஃதின்ன முறைப்போல்?

(எங்கிருந்து)

3 காட்டி னின்றும் வருகுவதோ?—நிலக்

காற்றைக் கொண்டு தருகுவதோ?—வெளி

நாட்டி னின்றும் தித் தென்றல் கொணர்வதோ?
நாதமிஃதென் உயிரை யுருக்குதே!

(எங்கிருந்து)

- 4 பறவையேதுமொன் றுள்ளதுவோ?—இங்ஙன்
பாடுமோ அமுதக்கனற் பாட்டு?
மறைவினின்றும் கின்னர ராதியர்
வாத்தியத்தினிசை யிதுவோ அடி!

(எங்கிருந்து)

- 5 கண்ணனுதிடும் வேயங்குழல் தானம்!
காதி லேயமு துள்ளத்தில் நஞ்சு,
பண்ணன் றுமடி பாவையர் வாடப்
பாடி யெய்திடும் அம்படி தோழி!

(எங்கிருந்து)

கண்ணம்மாவின காதல்

- 1 காற்று வெளியிடைக் கண்ணம்மா—நின்றன்
காதலை யெண்ணிக் களிக்கின்றேன்;- அமு
தூற்றினை யொத்த இதழ்களும்—நில
வூறித் ததும்பும் விழிகளும்—பத்து
மாற்றுப்பொன் னொத்தநின் மேனியும்—இந்த
வையத்தில் யானுள்ள மட்டிலும்—எனை
வேற்று நினைவின்றித் தேற்றியே—இங்கோர்
விண்ணவ னாகப் புரியுமே!-இந்தக்(காற்று)

- 2 நீயென தின்னுயிர் கண்ணம்மா!—எந்த
நேரமும் நின்றனைப் போற்றுவேன்—துயர்
போயின, போயின துன்பங்கள்—நினைப்
பொன்னெனக் கொண்ட பொழுதிலே—
என்றன்

வாயினி லேயமு தூறுதே — கண்ணம்
 மாவென்ற பேர்சொலும் போழ்திலே
 — உயிர்த்
 தியினி லேவளர் சோதியே — என்றன்
 சிந்தனையே, என்றன் சித்தமே! — இந்தக்
 (காற்று)

கண்ணம்மாவின நினைப்பு
 பல்லவி

நின்னையே ரதியென்று நினைக்கிறேனடி —
 கண்ணம்மா
 தன்னையே சசியென்று சரணமெய்தினேன்!
 (நின்னையே)

சரணங்கள்

பொன்னையே நிகர்த்த மேனி மின்னையே,
 நிகர்த்த சாயற்
 பின்னையே! — நித்ய கன்னியே! கண்ணம்மா! (நின்)
 மாரனம்புக ளென்மீது வாரி வாரிவீச நீ — கண்
 பாராயோ? வந்து சேராயோ? கண்ணம்மா? (நின்)
 யாவுமே சுகமுனிக்கொர் ஈசனா மெனக்குன்
 தோற்றம்
 மேவுமே — இங்கு யாவுமே, கண்ணம்மா! (நின்)

மனப் பீடம்

பல்லவி

பீடத்தி லேறிக் கொண்டாள் — மனப்
 பீடத்தி லேறிக் கொண்டாள்

சரணங்கள்

நாடித் தவம் புரிந்து பீடுற்ற முனிவரர்
 கேடற்ற தென்று கண்டு கூடக் கருது மொளி
 மாடத்தி லேறி ஞானக் கூடத்தில் விளையாடி
 ஓடத் திரிந்து கன்னி வேடத்தி ரதியைப்போல்.
 ஈடற்ற கற்பனைகள் காடுற்ற சிந்தனைகள்
 முடிக் கிடக்கு நெஞ்சின் ஊடுற்றதை யமரர்
 தேடித் தவிக்கு மின்ப வீடொத் தினிமைசெய்து
 வேடத்தில் சிறுவள்ளி வித்தையென்

கண்ணம்மா (பீடத்தி)

கண்ணன் திருமார்பிற் கலந்த கமலை
 யென்கோ?
 விண்ணவர் தொழுதிடும் வீரச் சிங்கா தனத்தே
 நண்ணிச் சிவனுடலை நாடுமவ ளென்கோ?
 எண்ணத் திதிக்குதடா இவள்பொன்

னுடலமுதம்!

பெண்ணி லரசியிவள் பெரிய எழி லுடையாள்
 கண்ணுள் மணியெனக்குக் காத லிரதியவள்
 பண்ணி லினியசுவை பரந்த பொழியினுள்
 உண்ணு மிதழமுத ஊற்றினள் கண்ணம்மா.

(பீடத்தி)

கண்ணம்மாவின் எழில்

ராகம்—செஞ்சுருட்டி.

தாளம்—ரூபகம்

பல்லவி

எங்கள் கண்ணம்மா நகை புது ரோஜாப் பூ;
 எங்கள் கண்ணம்மா விழி இந்தர நீலப் பூ!

எங்கள் கண்ணம்மா முகஞ் செந்தாமரைப் பூ,
எங்கள் கண்ணம்மா நுதல் பால சூரியன்

சரணங்கள்

- 1 எங்கள் கண்ணம்மா எழில் மின்னலை நேர்க்கும்
எங்கள் கண்ணம்மா புருவங்கள்
மதன் விற்கள்
திங்களை முடிய பாம்பினைப் போலே
செறி குழல்; இவள் நாசி எட்பூ. (எங்கள்)
- 2 மங்கள வாக்கு நித்யானந்த ஊற்று;
மதுரவாய் அமிர்தம்; இத ழமிர்தம்;
சங்கீத மென் குரல் சரஸ்வதி வீணை,
சாய லரம்பை; சதுர் அயிராணி (எங்கள்)
- 3 இங்கித நாத நிலைய மிருசெவி,
சங்கு நிகர்த்த கண்டம் அமிர்த சங்கம்;
மங்களக் கைகள் மஹாசக்தி வாசம்!
வயி ருலிலை; இடை அமிர்தவிடு (எங்கள்)
- 4 சங்கரனைத் தாங்கு நந்தி பத சதுரம்;
தாமரை யிருதாள் லக்ஷ்மி பீடம்;
பொங்கித் ததும்பித் திசையெங்கும் பாயும்
புத்தன்பும் ஞானமும் மெய்த்திருக்
கோலம். (எங்கள்)

கண்ணன் பாட்டு

1. கண்ணன்—என் தோழன்

புன்னுகவராளி—திஸ்ரஜாதி ஏகதாளம்
வத்ஸல ரசம்

பொன்னவிர் மேனிச் சுபத்திரை மாதைப்
புறங்கொண்டு போவ தற்கே—இனி
என்ன வழியென்று கேட்கில், உபாயம்
ஒருகணத் தேயுரைப் பான்; -- அந்தக்
“கண்ணன் வில்லாளர் தலைவனைக் கொன்றிடக்
காணும் வழியொன் றில்லேன்—வந்திங்கு
உன்னை யடைந்தனன்” என்னில் உபாயம்
ஒருகணத் தேயுரைப் பான்.

1

கானகத்தே சுற்று நாளிலும் நெஞ்சிற்
கலக்க மிலாதுசெய் வான் ;—பெருஞ்
சேனைத் தலைநின்று போர்செய்யும் போதினில்
தேர்நடத் திக் கொடுப்பான்;—என்றன்
ஊனை வருத்திடு நோய்வரும் போதினில்
உற்ற மருந்துசொல் வான் ;— நெஞ்சம்
ஈனக் கவலைக ளெய்திடும் போதில்
இதஞ்சொல்லி மாற்றிடு வான் ;

2

பிழைக்கும் வழிசொல்ல வேண்டுமென் றுலொரு
பேச்சினி லேசொல்லு வான் ;

உழைக்கும் வழிவினை யாளும் வழிபயன்
உண்ணும் வழிவுரைப் பான் ;

அழைக்கும் பொழுதினிற் போக்குச் சொல்லாமல்
அரைநொடிக் குள்வரு வான் ;

மழைக்குக் குடை, பசி நேரத் துணவென்றன்
வாழ்வினுக் கெங்கள் கண் ணன்.

3

கேட்ட பொழுதினில் பொருள் கொடுப்பான்;
சொல்லுங்

கேலி பொறுத்திடு வான்;—எனை
ஆட்டங்கள் காட்டியும் பாட்டுக்கள் பாடியும்
ஆறுதல் செய்திடு வான்;—என்றன்
நாட்டத்திற் கொண்ட குறிப்பினை இஃதென்று
நான் சொல்லும் முன்னுணர் வான்;—அன்பர்
கூட்டத்தி லேயிந்தக் கண்ணனைப் போலன்பு
கொண்டவர் வேறுள ரோ?

4

உள்ளத்தி லேகரு வங்கொண்ட போதினில்
ஓங்கி யடித் திடுவான்; நெஞ்சில்
கள்ளத்தைக் கொண்டொரு வார்த்தை

சொன்னாலங்கு

காறியுமிழ்ந்திடு வான்—சிறு
பள்ளத்தி லேநெடு நாளழு குங்கெட்ட
பாசியை யெற்றிவிடும்—பெரு

வெள்ளத்தைப் போலருள் வார்த்தைகள் சொல்லி
மெலிவு தவிர்த்திடு வான்.

5

சின்னக் குழந்தைகள் போல்வினை யாடிச்

சிரித்துக் களித்திடு வான்—நல்ல

வன்ன மகளிர் வசப்பட வேபல

மாயங்கள் துழந்திடு வான்;—அவன்

சொன்ன படிநட வாவிடி லோமிகத்

தொல்லை யிழைத்திடுவான்;—கண்ணன்

தன்னை யிழந்து விடில் ஐயகோ! பின்

சகத்தினில் வாழ்வதி லேன்.

6

கோபத்தி லேயொரு சொல்லிற் சிரித்துக்

குலுங்கிடச் செய்திடு வான்;—மனஸ்

தாபத்திலே யொன்று செய்து மகிழ்ச்சி

தளர்த்திடச் செய்திடு வான்;—பெரும்

ஆபத்தி னில்வந்து பக்கத்தி லேநின்று

அதனை விலக் கிடுவான்;—சுடர்த்

தீபத்தி லேவிழும் பூச்சிகள் போல்வருந்

தீமைகள் கொன்றிடுவான்.

7

உண்மை தவறி நடப்பவர் தம்மை

உதைத்து நசுக்கிடுவான்;—அருள்

வண்மை யினாலவன் மாத்திரம் பொய்கள்

மலைமலை யாவுரைப் பான்;—நல்ல

பெண்மைக் குணமுடையான்;—சில நேரத்தில்

பித்தர் குணமுடையான்;—மிகத்

தண்மைக் குணமுடையான்; சில நேரம்

தழலின் குணமுடையான்.

8

கொல்லுங் கொலைக்கஞ்சி டாத மறவர்

குணமிகத் தானுடையான்;—கண்ணன்

சொல்லு மொழிகள் குழந்தைகள் போலொரு

சூதறி யாதுசொல் வான்;—என்றும்

நல்லவ ருக்கொரு தீங்கு நண்ணுது
 நயமுறக் காத்திடு வான்;—கண்ணன்
 அல்லவ ருக்கு விடத்தினில் நோயில்
 அழலினி லுங்கொடி யான்.

9

காதல் விளைய மயக்கிடும் பாட்டினில்
 கண்மகிழ் சித்திரத்தில்—பகை
 மோதும் படைத்தொழில் யாவினு மேதிறம்
 முற்றிய பண்டிதன் காண்;—உயர்
 வேத முணர்ந்த முனிவ ருணர்வினில்
 மேவு பரம்பொருள் காண்;—நல்ல
 கீதை யுரைத்தெனை இன்புறச் செய்தவன்
 கீர்த்திகள் வாழ்த்திடு வேன்.

10

கண்ணன்-என் தாய்

(நொண்டிச் சிந்து)

உண்ண உண்ணத் தெவிட்டாதே—அம்மை
 உயிரெனும் முலையினில் உணர்வெனும் பால்;
 வண்ணமுற வைத்தெனக்கே—என்றன்
 வாயினிற்கொண் டுட்டுமோர் வண்மையுடை
 யாள்,
 கண்ணனெனும் பெயருடையாள்,—என்னைக்
 கட்டிநிறை வான் எனுந்தன் கையி லணைத்து
 மண்ணெனுந்தன் மடியில் வைத்தே—பல
 மாயமுறுங் கதைசொல்லி மனங்களிப் பாள். 1

இன்பமெனச் சில கதைகள்—எனக்
 கேற்றமென்றும் வெற்றியென்றும் சிலகதைகள்

துன்பமெனச் சில கதைகள்—கெட்ட
தோல்வியென்றும் வீழ்ச்சியென்றும் சில
கதைகள்
என்பருவம் என்றன் விருப்பம்—எனும்
இவற்றினுக் கிணங்கவென் னுளமறிந்தே
அன்பொடவள் சொல்லிவருவாள்—அதில்
அற்புதமுண் டாய்ப்பர வசமடை வேன். 2

விந்தை விந்தை யாக எனக்கே—பல
விதவிதத் தோற்றங்கள் காட்டுவிப் பாள்;
சந்திரனென் றொரு பொம்மை—அதில்
தண்ணமுதம் போல ஒளி பரந்தொழுகும்;
மந்தை மந்தையா மேகம்—பல
வண்ணமுறும் பொம்மையது மழைபொழியும்;
முந்தொரு தூரியனுண்டு—அதன்
முகத்தொளி கூறுதற்கொர் மொழியிலேயே. 3

வானத்து மீன்க ளுண்டு—சிறு
மணிகளைப் போல்மின்னி நிறைந்திருக்கும்;
நானத்தைக் கணக்கிடவே—மனம்
நாடிமிக முயல்கினும் கூடுவதில்லை;
கானத்து மலைக ளுண்டு—எந்தக்
காலமுமொ ரிடம்விட்டு நகர்வதில்லை,
மோனத்தி லேயிருக்கும்—ஒரு
மொழிவுரை யாதுவிளையாட வருங்காண். 4

நல்லநல்ல நதிகளுண்டு—அவை
நாடெங்கும் ஓடிவிளை யாடி வருங்காண்;
மெல்ல மெல்லப் போயவைதாம் விழும்
விரிகடற் பொம்மையது மிகப் பெரிதாம்;

எல்லையதிற் காணுவ தில்லை; -- அலை

எற்றிநுரை கக்கியொரு பாட்டிசைக்கும்;
ஒல்லெனும்ப் பாட்டினிலே -- அம்மை

ஓமெனும் பெயரென்றும் ஒலித்திடுங்காண். 5

சோலைகள் காவினங்கள் -- அங்கு

சூழ்தரும் பலநிற மணிமலர் கள்
சாலவும் இனியன வாய் -- அங்கு

தருக்களில் தூங்கிடும் கனிவகைகள்
ஞாலமுற்றிலும் நிறைந்தே -- மிக

நயந்தரு பொம்மைகள் எனக்கெனவே
கோலமுஞ் சுவையு முற -- அவள்

கோடிபல் கோடிகள் குவித்து வைத்தாள். 6

தின்றிடப் பண்டங்களும் -- செவி

தெவிட்டறக் கேட்கநற் பாட்டுகளும்,
ஒன்றுறப் பழகுதற்கே -- அறி

வுடையமெய்த் தோழரும் அவள் கொடுத்தாள்;
கொன்றிடு மென இனி தாய் -- இன்பக்

கொடுநெருப் பாய், அனற் சுவை யமுதமாய்,
நன்றியல் காதலுக்கே -- இந்த

நாரியர் தமையெனைச் சூழ வைத்தாள். 7

இறகுடைப் பறவைகளும் -- நிலந்

திரிந்திடும் விலங்குகள் ஊர்வனகள்
அறைகடல் நிறைந்திடவே -- எண்ணில்

அமைந்திடற் கரியபல் வகைப்படவே
சுறவுகள் மீன்வகைகள் -- எனத்

தோழர்கள் பலருமிங் கெனக் களித்தாள்;
நிறைவுற இன்பம் வைத்தாள்; -- அதை

நினைக்கவும் முழுதிலுங் கூடுதில்லை. 8

சாத்திரம் கோடி வைத்தாள்; — அவை
 தம்மினும் உயர்ந்ததொர் ஞானம் வைத்தாள்;
 மீத்திடும் பொழுதினிலே — நான்
 வேடிக்கை யுறக்கண்டு நகைப்பதற்கே.
 கோத்தபொய் வேதங் களும் — மதக்
 கொலைகளும் அரசர்தம் கூத்துகளும்
 முத்தவர் பொய்நடையும் — இள
 முடர்தம் கவலையும் அவள் புனைந்தாள்! 9

வேண்டிய கொடுத்திடு வாள்; — அவை
 விரும்புமுன் கொடுத்திட விரைந்திடுவாள்:
 ஆண்டருள் புரிந்திடு வாள்; — அண்ணன்
 அருச்சுன போலெனை ஆக்கிடுவாள்;
 யாண்டுமெக் காலத்திலும் — அவள்
 இன்னருள் பாடுநற் றெழில் புரிவேன்,
 நீண்டதோர் புகழ்வாழ்வும் — பிற
 நிகரறு பெருமையும் அவள் கொடுப்பாள். 10

3. கண்ணன்-என் தந்தை

நொண்டிச் சிந்து ப்ரதான ரஸம் — அதுபுதம்
 பூமிக் கெனைய னுப்பி னாள்; — அந்தப்
 புதமண்டலத்திலென் தம்பி களுண்டு;
 நேமித்த நெறிப்படியே — இந்த
 நெடுவெளி யெங்கணும் நித்தம் உருண்டே
 போமித் தரைகளி லெல்லாம் — மனம்
 போலவிருந் தாளுபவர் எங்களினத்தார்
 சாமி இவற்றினுக் கெல்லாம் — எங்கள்
 தந்தையவன் சரிதைகள் சிறி துரைப்பேன் 1

செல்வத்திற்கோர் குறையில்லை — எந்தை

சேமித்து வைத்த பொன்னுக் களவொன்றில்லை
கல்வியில் மிகச் சிறந்தோன் — அவன்

கவிதையின் இனிமையோர் கணக்கிலில்லை
பல்வகை மாண்பி னிடையே — கொஞ்சம்

பயித்தியம் அடிக்கடி தோன்றுவதுண்டு
நல்வழி செல்லுபவரை — மனம்

நையும்வரை சோதனைசெய் நடத்தையுண்டு 2

நாவு துணிகுவ தில்லை — உண்மை

நாமத்தை வெளிப்பட உரைப்பதற்கே.
யாவருந் தெரிந்திடவே — எங்கள்

ஈசனென்றும் கண்ணென்றும்

சொல்லுவதுண்டு

முவகைப் பெயர் புனைந்தே — அவன்

முகமறி யாதவர் சண்டைகள் செய்வார்
தேவர் குலத்தவன் என்றே — அவன்

செய்திதெரி யாதவர் சிலருரைப்பார்.

3

பிறந்ததுமறக் குலத்தில் — அவன்

பேதமற வளர்ந்ததும் இடைக்குலத்தில்;
சிறந்தது பார்ப்பன ருள்ளே; — சில

செட்டிமக்க ளோடுமிகப் பழக்க முண்டு;
நிறந்தனிற் கருமை கொண்டான்: — அவன்

நேயமுறக் களிப்பது பொன்னிறப் பெண்கள்:
துறந்த நடைக ளுடையான்; — உங்கள்

சூனியப்பொய்ச் சாத்திரங்கள் கண்டு

நகைப்பான்.

4

ஏழைகளை தோழமை கொள்வான் — செல்வம்

ஏறியார் தமைக்கண்டு சீறி விழுவான்;

தாமுவருந் துன்ப மதிலும் — நெஞ்சத்
 தளர்ச்சிகொள் ளாதவர்க்குச் செல்வ
 மளிப்பான்;
 நாழிகைக்கோர் புத்தி யுடையான்; — ஒரு
 நாளிருந்த படிமற்றோர் நாளினி லில்லை
 பாழிடத்தை நாடி யிருப்பான்; — பல
 பாட்டினிலும் கதையிலும் நேர மழிப்பான் 5

இன்பத்தை இனிதெனவும் — துன்பம்
 இனிதில்லை யென்றுமவன் எண்ணுவதில்லை,
 அன்பு மிகவு முடையான்; — தெளிந்
 தறிவினில் உயிர்க்குலம் ஏற்ற முறவே
 வன்புகள் பல புரிவான்; — ஒரு
 மந்திரியுண் டெந்தைக்கு விதியென்பவன்
 முன்பு விதித்த தனையே — பின்பு
 முறைப்படி அறிந்துண்ண முட்டி விடுவான் 6

வேதங்கள் கோத்து வைத்தான் — அந்த
 வேதங்கள் மனிதர்தம் மொழியி லில்லை
 வேதங்க ளென்று புவியோர் — சொல்லும்
 வெறுங்கதைத் தீரளிலவ் வேதமில்லை;
 வேதங்க ளென்றவற் றுள்ளே — அவன்
 வேதத்திற் சிலசில கலந்ததுண்டு
 வேதங்க ளன்றி யொன்றில்லை — இந்த
 மேதினி மாந்தர்சொலும் வார்த்தைக
 ளெல்லாம். 7

நாலு குலங்கள் அமைத்தான்; — அதை
 நாசமுறப் புரிந்தனர் முட மனிதர்,
 சீலம் அறிவு கருமம் — இவை
 சிறந்தவர் குலத்தினில் சிறந்தவராம்;

மேலவர் கீழவ ரென்றே — வெறும்
 வேடத்திற் பிறப்பினில் விதிப்பனவாம்
 போலிச் சுவடியை யெல்லாம் — இன்று
 பொசுக்கிவிட்டா லெவர்க்கும்
 நன்மையுண்டென்பான் 8

வயது முதிர்ந்து விடினும் — எந்தை
 வாஸிபக் களையென்றும் மாறுவதில்லை;
 துயரில்லை. மூப்பு மில்லை — என்றும்
 சோர்வில்லை, நோயொன்று தொடுவதில்லை;
 பயமில்லை, பரிவொன்றில்லை — எவர்
 பக்கமுநின் றெதிர்ப்பக்கம் வாட்டுவதில்லை;
 நயமிகத் தெரிந்தவன் காண்; — தனி
 நடுநின்று விதிச்செயல் கண்டு மகிழ்வான். 9

துன்பத்தில் நொந்து வருவோர் — தன்னைத்
 தூவென் றிகழ்ந்து சொல்லி வன்பு கனிவான்;
 அன்பினைக் கைக்கொள் என்பான்; — துன்பம்
 அத்தனையும் அப்பொழுது தீர்த்திடும் என்பான்
 என்புடை பட்ட பொழுதும் — நெஞ்சில்
 ஏத்த முறப்பொறுப்பவர் தம்மை உகப்பான்;
 இன்பத்தை எண்ணு பவர்க்கே — என்றும்
 இன்பமிகத் தருவதில் இன்ப முடையான். 10

கண்ணன் - என் சேவகன்

கூலிமிகக் கேட்பார் கொடுத்ததெலாம்
 தாம்மறப்பார்.
 வேலைமிக வைத்திருந்தால் வீட்டிலே தங்கிடுவார்;
 'ஏனடா நீ நேற்றைக் கிங்குவர வில்லை' யென்றால்

பாணையிலே தேளிருந்து பல்லால் கடித்த தென்பார்
வீட்டிலே பெண்டாட்டி மேற்பூதம் வந்ததென்பார்⁵

பாட்டியார் செத்துவிட்ட பன்னிரண்டாம்
நாளென்பார்
ஓயாமல் பொய்யுரைப்பார்; ஒன்றுரைக்க வேறு
செய்வார்

தாயாதி யோடு தனியிடத்தே பேசிடுவார்;
உள்வீட்டுச் செய்தியெலாம் ஊரம் பலத்துரைப்பார்;
எள்வீட்டில் இல்லையென்றால் எங்கும் முரசறைவார்
10

சேவகரால் பட்ட சிரமமிக உண்டு கண்டீர்,
சேவகரில் லாவிடிலோ, செய்கை நடக்கவில்லை
இங்கிதனால் யானும் இடர்மிகுந்து வாடுகையில்;
எங்கிருந்தோ வந்தான் 'இடைச் சாதி நான்'
என்றான்;
'மாடுகன்று மேய்த்திடுவேன், மக்களை நான்
காத்திடுவேன்; 15

வீடு பெருக்கி விளக்கேற்றி வைத்திடுவேன்;
சொன்னபடி கேட்பேன்; துணிமணிகள் காத்திடு
வேன்
சின்னக் குழந்தைக்குச் சிங்காரப் பாட்டிசைத்தே
ஆட்டங்கள் காட்டி அழாதபடி பார்த்திடுவேன்;
காடுவழி யானாலும், கள்ளர்பய மானாலும், 20

இரவிற்பகலிலே எந்நேர மானாலும்
சிரமத்தைப் பார்ப்பதில்லை. தேவரீர் தம்முடனே
சுற்றுவேன், தங்களுக்கோர் துன்ப முருமற்
காப்பேன்;

கற்ற வித்தை யேதுமில்லை; காட்டு மனிதன், ஐயே!
ஆன பொழுதுங் கோலடி குத்துப்போர் மற்றோர் 25

நானறிவேன்; சற்றும் நயவஞ் சனைபுரியேன்"
என்றுபல சொல்லி நின்றான். "ஏதுபெயர்? சொல்"
என்றேன்

"ஒன்றுமில்லை; கண்ணென்பார் ஊரிலுள்ளோர்
என்னை" என்றான்

கட்டுறுதி யுள்ளவுடல், கண்ணிலே நல்லகுணம்
ஒட்டுறவே நன்று உரைத்திடுஞ்சொல் - ஈங்கி
வற்றால்; 30

தக்கவனென் றுள்ளத்தே சார்ந்த மகிழ்ச்சியுடன்,
"மிக்கவுரைப் பலசொல்லி விருதுபல சாற்றுகிறாய்;
கூலியென்ன கேட்கின்றாய்? கூறு" கென்றேன்.
"ஐயனே!

தாலிகட்டும் பெண்டாட்டி சந்ததிக ளேதுமில்லை;
நானோர் தனியாள்! நரைதிரை தோன்று விடினும் 35

ஆனவயதிற் களவில்லை; தேவரீர்
ஆதரித்தாற் போதும் அடியேனை; நெஞ்சிலுள்ள
காதல் பெரிதெனக்குக் காசுபெரி தில்லை" யென்றுன்
பன்டைக் காலத்துப் பயித்தியத்தில் ஒன்றெனவே
கண்டு மிகவும் களிப்புடனே நானவனை 40

ஆளாகக் கொண்டுவிட்டேன். அன்று
முதற்கொண்டு,
நாளாக நாளாக, நம்மிடத்தே கண்ணனுக்குப்
பற்று மிருந்துவரல் பார்க்கின்றேன்; கண்ணனால்

பெற்றுவரு நன்மையெலாம் பேசி முடியாது.
கண்ணை இமையிரண்டும் காப்பதுபோல், என்
குடும்பம்45

வண்ணமுறக் காக்கின்றன். வாய்முணுத்தல்
கண்டறியேன்.

வீதி பெருக்குகிறான்; வீடு சுத்த மாக்குகிறான்;
தாதியர்செய் குற்றமெல்லாம் தட்டி யடக்குகிறான்;
மக்களுக்கு வாத்தி, வளர்ப்புத்தாய், வைத்தியனாய்
ஒக்கநயங் காட்டுகிறான்; ஒன்றுங் குறைவின்றிப் 50

பண்டமெல்லாம் சேர்த்துவைத்துப் பால்வாங்கி
மோர்வாங்கி
பெண்டுகளைத் தாய்போற் பிரியமுற ஆதரித்து,
நண்பனாய், மந்திரியாய் நல்லா சிரியனுமாய்,
பண்பிலே தெய்வமாய்ப் பார்வையிலே சேவகனாய்
எங்கிருந்தோ வந்தான், இடைசாதி யென்று
சொன்னான் 55

இங்கிவனை யான்பெறவே என்ன தவம் செய்து
விட்டேன்
கண்ணன் எனதகத்தே கால்வைந்த நாள்முதலாய்!
எண்ணம் விசாரம் எதுவுமவன் பொறுப்பாய்ச்
செல்வம், இளமாண்பு சீர், சிறப்பு, நற்கீர்த்தி,
கல்வி, அறிவு, கவிதை, சிவபோகம், 60

தெளிவே வடிவாம் சிவஞானம், என்றும்
ஒளிசேர் நலமனைத்தும் ஓங்கிவரு கின்றனகான்!
கண்ணனை நான் ஆட்கொண்டேன்!
கண்கொண்டேன்! கண்கொண்டேன்;
கண்ணெனை யாட்கொள்ளக் காரணமும்
உள்ளனவே.

கண்ணன்-என் அரசன்

பகைமை முற்றி முதிர்ந்திடு மட்டிலும்

பார்த்திருப்ப தல்லா லொன்றுஞ் செய்திடான்
நகைபுரிந்து பொறுத்துப் பொறுத்தையோ
நாட்கள் மாதங்கள் ஆண்டுகள் போக்குவான் 1

கண்ணன் வென்று பகைமை யழிந்துநாம்

கண்ணிற் காண்ப தரிதெனத் தோன்றுமே;
எண்ணமிட் டெண்ண மிட்டுச் சலித்துநாம்
இழந்த நாட்கள் யுகமெனப் போகும். 2

படைகள் சேர்த்தல் பரிசனம் சேர்த்திடல்

பண முண்டாக்கல் எதுவும் புரிந்திடான்!
இடையன் வீரமிலாதவன், அஞ்சினான்'
என்றவர் சொலும் ஏச்சிற்கி நாணிலான் 3

கொல்லப் பூத மனுப்பிடு மாமனே

கோலுயர்த்துல காண்டு களித்திட
முல்லை மென்னகை மாதர்க்கும் பாட்டிற்கும்
மோக மூற்றுப் பொழுதுகள் போக்குவான் 4

வான நீர்க்கு வருந்தும் பயிரென

மாந்தர் மற்றிவண் போர்க்குத் தவிக்கவும்,
தானம் கீர்த்தனை தாளங்கள் கூத்துக்கள்
தனிமை வேயங்குழல் என்றிவை போற்றுவான்

காலினைக் கையினால் பற்றிக் கொண்டுநாம்

கதியெமக் கொன்று காட்டுவை யென்றிட்டால்
நாலி லொன்று பலித்திடுங் காணென்பான்;
நாமச் சொல்லின் பொருளெங் குணர்வதே? 6

நாம வன்வலி நம்பியி ருக்கவும்,
 நாண மின்றிப் பதுங்கி வளருவான்;
 தீமை தன்னை விலக்கவுஞ் செய்குவான்;
 சிறுமை கொண்டொளித் தோடவுஞ் செய்கு
 வான் 7

தந்திரங்கள் பயிலவுஞ் செய்குவான்;
 சவுரி யங்கள் பழகவுஞ் செய்குவான்;
 மந்தி ரத்திறனும்பல காட்டுவான்;
 வலிமை யின்றிச் சிறுமையில் வாழ்குவான் 8

காலம் வந்துகை கூடுமப் போதிலோர்
 கணத்தி லேபுதி தாக விளங்குவான்;
 ஆல கால விடத்தினைப் போலவே
 அகில முற்றும் அசைந்திடச் சீறுவான் 9

வேரும் வேரடி மண்ணு மிலாமலே
 வெந்து போகப் பகைமை பொசுக்குவான்;
 பாரும் வானமும் ஆயிர மாண்டுகள்
 பட்ட துன்பங்கள் கணத்திடை மாற்றுவான் 10

சக்கரத்தை யெடுப்ப தொருகணம்:
 தருமம் பாரில் தழைத்தல் மறுகணம்;
 இக்க ணத்தில் இடைக்கண மொன்றுண்டோ?
 இதனுள் ளேபகை மாய்த்திட வல்லன் காண் 11

கண்ண னெங்கள் அரசன் புகழினைக்
 கவிதை கொண்டெந்தக் காலமும் போற்று
 வேன்;
 திண்ணை வாயில் பெருக்கவந் தேனெனைத்
 தேசம் போற்றத்தன் மந்திரி யாக்கினான். 12

நித்தச் சோற்றினுக் கேவல் செயவந்தேன்;
 நிகரி லாப்பெருஞ் செல்வம் உதவினான்
 வித்தை நன்குகல் லாதவன் என்னுளே
 வேத நுட்பம் விளங்கிடச் செய்திட்டான். 13

கண்ணா னெம்பெரு மானருள் வாழ்கவே!
 கலிய ழிந்து புலித்தவம் வாழ்கவே!
 அண்ண லின்னருள் நாடிய நாடுதான்
 அவலம் நீங்கிப் புகழில் உயர்கவே! 14

கண்ணன் — என் சீடன்

ஆசிரியப்பா

யானே யாகி என்னலாற் பிறவாய்
 யானும் அவையுமாய் இரண்டினும் வேறாய்
 யாதோ பொருளாம் மாயக் கண்ணன்
 என்னிலும் அறிவினிற் குறைந்தவன் போலவும்
 என்னைத் துணைக்கொண்டு என்னுடைய முயற்சி
 யால் 5

என்னடை பழகலால் என்மொழி கேட்டலால்
 மேம்பா டெய்த வேண்டினோன் போலவும்,
 யான்சொலுங் கவிதை என்மதி யளவை
 இவற்றினைப் பெருமை யிலங்கின வென்று
 கருதுவான் போலவும், கண்ணன் கள்வன் 10

சீடனா வந்தென்னைச் சேர்ந்தனன். தெய்வமே!
 பேதையேன் அவ்வலைப் பின்னலில் வீழ்ந்து

பட்டன தொல்லை பலபெரும் பாரதம்;
உளத்தினை வென்றிடேன்; உலகினை வெல்லவும்,
தானகஞ் சுடாதேன் பிறர்தமைத் தானெனும். 15

சிறுமையி னகற்றிச் சிவத்திலே நிறுத்தவும்.
தன்னுளே தெளிவும் சலிப்பிலா மகிழ்ச்சியும்
உற்றிடேன்; இந்தச் சகத்திலே யுள்ள
மாந்தர்க் குற்ற துயரெலாம் மாற்றி
இன்பத் திருத்தவும் எண்ணிய பிழைக்கெனைத் 20

தண்டனை புரிந்திடத் தானுளங் கொண்டு,
மாயக் கண்ணன் வலிந்தெனைச் சார்ந்து,
புகழ்ச்சிகள் கூறியும், புலமையை வியந்தும்,
பலவகையால் அகப் பற்றுறச் செய்தான்,
வெறும்வாய் மெல்லுங் கிழவிக் கிஃதோர். 25

அவலாய் முண்டது; யானும்ங் கவனை
உயர்நிலைப் படுத்தலில் ஊக்கமிக் கவனாய்,
“இன்னது செய்திடேல், இவரோடு பழகேல்,
இவ்வகை மொழிந்திடேல், இனையன விரும்பேல்,
இன்னது கற்றிடேல், இன்னநூல் கற்பாய், 30

இன்னவ ருறவுகொள், இன்னவை விரும்புவாய்”
எனப்பல தரும்ம் எடுத்தெடுத் தோதி,
ஓய்விலா தவனோ டுயிர்விட லானேன்.
கதையிலே கணவன் சொல்லினுக் கெல்லாம்
எதிர்செய்யும் மனைவிபோல், இவனும்நான் காட்டு 35

நெறியினுக் கெல்லாம் நேரெதிர் நெறியே
நடப்பா னுயினன். நானிலத் தவர்தம்

மதிப்பையும் புகழுறு வாழ்வையும் புகழையும்
தெய்வமாக் கொண்டசிறுமதி யுடையேன்,
கண்ணனுஞ்சீடன், யான் காட்டிய வழியெலாம் 40

விலகியே நடக்கும் விநோதமிங் கன்றியும்,
உலகினர் வெறுப்புறும் ஒழுக்கமத் தனையும்
தலையாக் கொண்டு சார்பெலாம் பழிச்சொலும்
இகழுமிக் கவனாய், என்மனம் வருந்த
நடந்திடல் கண்டேன்; நாட்பட நாட்படக் 45

கண்ணனும் தனது கழிபடு நடையில்
மீஞ்சுவா னாகி, வீதியிற் பெரியோர்
கிழவிய ரெல்லாம் கிறுக்கனென் றிவனை
இகழ்ச்சியோ டிரக்கமுற் றேளனம் புரியும்
நிலையும் வந்திட்டான். நெஞ்சிலே யெனக்குத் 50

தோன்றிய வருத்தஞ் சொல்லிடப் படாது.
முத்தனாக் கிடநான் முயன்றதோர் இளைஞன்
பித்தனென் றுலகினர் பேசிய பேச்சென்
நெஞ்சினை அறுத்தது, நீதிகள் பலவும்
தந்திரம் பலவும் சாத்திரம் பலவும் 55

சொல்லிநான் கண்ணனைத்தொனைந்திடலாயினேன்.
தேவ நிலையிலே சேர்த்திடா விடினும்,
மானுடந் தவறி மடிவுறு வண்ணம்,
கண்ணனை நானும் காத்திட விரும்பித்
தீயெனக் கொதித்துச் சினமொழி யுரைத்தும் 60

சிரித்துரை கூறியும், செள்ளென விழுந்தும்,
கேலிகள் பேசிக் கிளறியும், இன்னும்
எத்தனை வகையிலோ என் வழிக்கவனைக்

கொணர்ந்திடமுயன்றேன்; கொள்பய னென்றில்லை.
கண்ணன் பித்தனாய்க் காட்டா ளாகி, 65

எவ்வகைத் தொழிலிலும் எண்ணமற் றவனாய்.
எவ்வகைப் பயனிலுங் கருத்திழந் தவனாய்,
குரங்காய்க் கரடியாய்க் கொம்புடைப் பிசாசாய்,
யாதோ பொருளாய், எங்ஙனோ நின்றான்.
இதனால், 70

அகந்தையும் மமதையும் ஆயிரம் புண்ணுற,
யான்கடுஞ் சினமுற்று 'எவ்வகை யானும்
கண்ணனை நேருறக் கண்டே தீர்ப்பேன்'
எனப்பெருந் தாபம் எய்தினே னாகி,
'எவ்வா நேனும் இவனையோர் தொழிலில் 75

ஓரிடந் தன்னில் ஒருவழி வலிய
நிறுத்துவோ மாயின் நேருற் றிடுவான்'
என்றுளத் தெண்ணி, இசைந்திடுஞ் சமயங்
காத்திருந் திட்டேன், ஒருநாள் கண்ணனைத்
தனியே எனது வீட்டினிற் கொண்டு. 80

"மகனே என்பால் வரம்பிலா நேசமும்
அன்பும் நீ யுடையை; அதனையான் நம்பி,
நின்னிட மொன்று கேட்பேன், நீயது
செய்திடல் வேண்டும்; சேர்க்கையின் படியே
மாந்தர்தஞ் செயலெலாம் வகுப்புறல் கண்டாய். 85

சாத்திர நாட்டமும், தருக்கமும் கவிதையில்
மெய்ப்பொரு ளாய்வதில் மிஞ்சிய விழைவும்
கொண்டோர் தமையே அருகினிற் கொண்டு
பொருளினுக் கலையும் நேரம் போக
மிஞ்சிய பொழுதெலாம் அவருடன் மேவி 90

இருந்திட லாகுமேல் எனக்குநன் றுண்டாம்;
 பொழுதெலாம் என்னுடன் போக்கிட விரும்பும்
 அறிவுடை மகனிங் குணையலால் அறிந்திடேன்.
 ஆதலால்,
 என்பயன் கருதி, எனக்கொரு துணையாய்

95

என்னுடன் சிலநாள் இருந்திட நின்னை
 வேண்டி நிற்கின்றேன், வேண்டுதல் மறுத்தே
 என்னைநீ துன்பம் எய்துவித் திடாமே,
 இவ்வுரைக் கிணங்குவாய்' என்றேன், கண்ணனும்
 "அங்ஙனே புரிவேன் ஆயின்நின் னிடத்தே 100

தொழிலிலாது யாங்ஙனம் சோம்பரில் இருப்பது
 காரிய மொன்று காட்டுவை யாயின்,
 இருப்பேன்' என்றான், இவனுடை இயல்பையும்
 திறனையுங் கருதி, 'என்செய்யுளை யெல்லாம்
 நல்லதோர் பிரதியில் நாடொறும் எழுதிக் 105

கொடுத்திடுந் தொழிலினைக் கொள்ளுதி' என்றேன்.
 நன்றெனக் கூறியோர் நாழிகை யிருந்தான்;
 'செல்வேன்' என்றான். சினத்தோடு நானும்
 பழங்கதை யெழுதிய பகுதியொன் றினையவன்
 கையினிற் கொடுத்துக் "கவினுற இதனை 110

எழுதுக' என்றேன்; இணங்குவான் போன்றதைக்
 கையிலே கொண்டு கணப்பொழு திருந்தான்,
 'செல்வேன்' என்றான். சினந்தீ யாகிநான்
 "ஏதடா, சொன்ன சொல் அழித்துரைக்கின்றாய்;
 பித்தனென் றுன்னை உலகினர் சொல்வது 115

பிழையிகை போலும்" என்றேன். அதற்கு
 'நானேவந் திவ்வினை நடத்துவேன்" என்றுன்,
 "இத்தொழி லிங்கே இப்பொழு தெடுத்துச்
 செய்கின் றனையா? செய்குவ தில்லையா?
 ஒருரை சொல்" என்றுறுமினேன். கண்ணனும் 120

"இல்லை"யென்றொருசொல் இமைக்கமுன்கூறினான்.
 வெடுக்கெனச் சினத்தீ வெள்ளமாய்ப் பாய்ந்திடக்
 கண்சிவந் திதழ்கள் துடித்திடக் கனன்றுநான்
 "சீச்சீ" பேயே! சிறிதுபோழ் தேனும்
 இனியென் முகத்தின் எதிர்நின் றிடாதே 125

என்றுமீவ் வுலகில் என்னிடத் தினிநீ
 போந்திடல் வேண்டா, போ, போ, போ" என்று
 இடியுறச் சொன்னேன்; கண்ணனும் எழுந்து
 செல்குவ னாயினன் விழிநீர் சோர்ந்திட
 "மகனே! போகுதி வாழ்கநீ; நின்னைத் 130

தேவர் காத்திருக! நின்றனைச் செம்மை
 செய்திடக் கருதி எதேதோ செய்தேன்.
 தோற்றுவிட் டேனடா! சூழ்ச்சிகள் அழிந்தேன்.
 மறித்தினி வாராய், செல்லுதி வாழி நீ!"
 எனத்துயர் நீங்கி அமைதியோ டிசைத்தேன். 135

சென்றனன் கண்ணன், திரும்பியோர் கணத்தே
 எங்கிருந் தோநல் லெழுதுகோல் கொணர்ந்தான்;
 காட்டிய பகுதியைக் கவினுற வரைந்தான்.
 "ஐயனே, நின்வழி யனைத்தையுங் கொள்வேன்.
 தொழில்பல புரிவேன், துன்பமிங் கென்றும், 140

இனிநினக் கென்னால் எய்திடா' தெனப்பல
நல்லசொல் லுரைத்து நகைத்தனன் மறைந்தான்.
மறைந்ததோர் கண்ணன் மறுகணத் தென்றன்
நெஞ்சிலே தோன்றி நிகழ்த்துவா னாயினன்;
“மகனே, ஒன்றை யாக்குதல் மாற்றுதல் 145

அழித்திட லெல்லாம் நின்செய லன்றுகாண்;
தோற்றேன் எனநீ உரைத்திடும் பொழுதிலே
வென்றாய்; உலகினில் வேண்டிய தொழிலெல்லாம்
ஆசையுந் தாபமும் அகற்றியே புரிந்து
வாழ்கநீ” என்றான். வாழ்கமற் றவனே! 150

கண்ணன்-எனது சற்குரு

புன்னாகவராளி—திஸ்ர ஜாதி—ஏகதாளம்
ரசங்கள்: அத்துதம், பக்தி

சாத்திரங் கள்பல தேடினேன்-அங்கு
சங்கையில் லாதன சங்கையாம்-பழங்
கோத்திரங்கள் சொல்லு மூடர்தம்-பொய்மைக்
கூடையில் உண்மை கிடைக்குமோ?-நெஞ்சில்
மாத்திரம் எந்த வகையிலும்-சக
மாயம் உணர்ந்திடல் வேண்டுமே-என்னும்
ஆத்திர நின்ற திதனிடை-நித்தம்
ஆயிரந் தொல்லைகள் சூழ்ந்தன. 1

நாடு முழுதிலுஞ் சுற்றிநான்-பல
நாட்கள் அலைந்திடும் போதினில், நிறைந்
தோடும் யமுனைக் கரையிலே-தடி
ஊன்றிச் சென்றாரோர் கிழவனார்;-ஒளி

கூடு முகமும், தெளிவுதான்-குடி
கொண்ட விழியும், சடைகளும்,-வெள்ளைத்
தாடியும் கண்டு வணங்கியே-பல
சங்கதி பேசி வருகையில், 2

என்னுளத் தாசை யறிந்தவர்-மிக
இன்புற் றுரைத்திட லாயினர்-“தம்பி,
நின்னுளத் திற்குத் தகுந்தவன்,-சுடர்
நித்திய மோனத் திருப்பவன்,-உயர்
மன்னர் குலத்தில் பிறந்தவன்-வட
மாமது ரைப்பதி யாள்கின்றான்;-கண்ணன்
தன்னைச் சரணென்று போவையேல்-அவன்
சத்தியங் கூறுவன்” என்றனர். 3

மாமது ரைப்பதி சென்றுநான்-அங்கு
வாழ்கின்ற கண்ணனைப் போற்றியே-என்றன்
நாமமும் ஊரும் கருத்துமே-சொல்லி
நன்மை தருகென வேண்டினன்;-அவன்
காமனைப் போன்ற வடிவமும்-இளங்
காளையர் நட்பும் பழக்கமும்-கெட்ட
பூமியைக் காக்குந் தொழிலிலே-எந்தப்
போதுஞ் செலுத்திடுஞ் சிந்தையும் 4

ஆடலும் பாடலும் கண்டுநான் ‘முன்னர்
ஆற்றங் கரையினில் கண்டதோர்-முனி
வேடந் தரித்த கிழவரைக்-கொல்ல
வேண்டு’மென்றுள்ளத்தில்எண்ணினேன்-‘சிறு
நாடு புரந்திடு மன்னவன்-கண்ணன்
நாளுங் கவலையில் முழுகினான்;-தவப்
பாடுபட் டோர்க்கும் விளங்கிடா-உண்மை
பார்த்திவன் எங்ஙனம் கூறுவான்?’ 5

என்று கருதி யிருந்திட்டேன்; பின்னர்

என்னைத் தனியிடங் கொண்டுபோய்; - "நினை
நன்று மருவுக! மைந்தனே! - பர

ஞான முறைத்திடக் கேட்பைநீ; - நெஞ்சில்
ஒன்றுங் கவலையில் லாமலே - சிந்தை

ஊன்ற நிறுத்திக் களிப்புற்றே - தன்னை
வென்று மறந்திடும் போழ்தினில் - அங்கு

விண்ணை யளக்கும் அறிவுதான்!

6

சந்திரன் சோதி யுடையதாம்; - அது

சத்திய நித்திய வஸ்துவாம்; - அதைச்
சிந்திக்கும் போதினில் வந்துதான் நினைச்

சேர்ந்து தழுவி அருள்செயும்; - அதன்
மந்திரத் தாலிவ் வலகெலாம் - வந்த

மாயக் களிப்பெருங் கூத்துக்காண் - 'இதைச்
சந்ததம் பொய்யென் றுரைத்திடும் - மடச்

சாத்திரம் பொய்'யென்று தள்ளடா!

7

"ஆதித் தனிப்பொரு ளாகுமோர்; - கடல்

ஆருங் குமிழி உயிர்களாம் - அந்தச்
சோதி யறிவென்னும் ஞாயிறு - தன்னைச்

சூழ்ந்த கதீர்கள் உயிர்களாம் - இங்கு
மீதிப் பொருள்கள் எவையுமே - அதன்

மேனியில் தோன்றிடும் வண்ணங்கள்; - வண்ண
நீதி யறிந்தின்பம் எய்தியே - ஒரு

நேர்மைத் தொழிலில் இயங்குவர்.

8

'சித்தத்தி லேசிவ நாடுவார்; - இங்கு

சேர்ந்து களித்துல காளுவார்; - நல்ல
மத்த மதவெங் களிறுபோல் - நடை

வாய்ந்திறு மாந்து திரிகுவார்; - 'இங்கு

நித்தம் நிகழ்வ தனைத்துமே-எந்தை
 நீண்ட திருவருளால் வரும்-இன்பம்
 சுத்த சுகந்தனி யாநந்தம்'-எனச்
 சூழ்ந்து கவலைகள் தள்ளியே;

9

"சோதி அறிவில் விளங்கவும்-உயர்
 சூழ்ச்சி மதியில் விளங்கவும்-அற
 நீதி முறைவழு வாமலே-எந்த
 நேரமும் பூமித் தொழில்செய்து-கலை
 ஒதிப் பொருளியல் சுண்டுதாம்-பிறர்
 உற்றிடுந் தொல்லைகள் மாற்றியே-இன்பம்
 மோதி விழிக்கும் விழியினர்-பெண்மை
 மோகத்தில். செல்வத்தில், கீர்த்தியில்

10

"ஆடுதல், பாடுதல், சித்திரம்-கவி
 யாதி யினைய கலைகளில்-உள்ளம்
 ஈடுபட் டென்றும் நடப்பவர்-பிறர்
 ஈன நிலைகண்டு துள்ளுவார்-அவர்
 நாடும் பொருள்கள் அனைத்தையும்-சில
 நாளினில் எய்தப் பெருகுவார்-அவர்
 காடு புதரில் வளரினும்-தெய்வக்
 காவனம் என்றதைப் போற்றலாம்

11

"ஞானியர் தம்மியல் கூறினேன்-அந்த
 ஞானம் விரைவினில் எய்துவாய்"-எனத்
 தேனி லினிய குரலிலே-கண்ணன்
 செப்பவும் உண்மை நிலைகண்டேன்-பண்டை
 ஈன மனிதக் கனவெலாம்-எங்ஙன்
 ஏகி மறைந்தது கண்டிலேன்!-அறி
 வான தனிச்சுடர் நான் கண்டேன்-அதன்
 ஆட லுலகென நான் கண்டேன்

12

கண்ணம்மா - என் குழந்தை

ராகம்-பைரவி தாளம்-ரூபகம்
(பராசக்தியைக் குழந்தையாகக் கண்டு சொல்லிய பாட்டு)

ஸ ஸ ஸ - ஸா ஸா-பபப

தநீத-பதப-பா

பபப-பதப-பமா கரிஸா

ரிகம-ரிகரி-ஸா

என்ற ஸ்வர வரிசைகளை மாதிரியாக வைத்துக்
கொண்டு மனோபாவப்படி மாற்றிப் பாடுக.

சின்னஞ் சிறு கிளியே-கண்ணம்மா!

செல்வக் களஞ்சியமே!

என்னைக் கலிதீர்த்தே-உலகில்

ஏற்றம் புரிய வந்தாய்

1

பிள்ளைக் கனியமுதே-கண்ணம்மா

பேசும்பொற் சித்திரமே!

அள்ளி யணைத்திடவே-என் முன்னே

ஆடி வருந் தேனே!

2

ஓடி வருகையிலே-கண்ணம்மா!

உள்ளங் குளிநு தடி!

ஆடித்திரிதல் கண்டால்-உன்னைப்போய்

ஆவி தழுவு தடி;

3

உச்சி தனை முகந்தால்-கருவம்

ஓங்கி வளரு தடி;

மெச்சி யுணையூரார்-புகழ்ந்தால்

மேனி சிலிர்க்கு தடி.

4

கன்னத்தில் முத்தமிட்டால்-உள்ளந்தான்
 கள்வெறி கொள்ளு தட
 உன்னைத் தழுவிடிலோ-கண்ணம்மா!
 உன்மத்த மாகு தட;

5

சற்றுன் முகஞ் சிவந்தால்-மனது
 சஞ்சல மாகு தட;
 நெற்றி சுருங்கக் கண்டால்-எனக்கு
 நெஞ்சம் பதைக்கு தட;

6

உன்கண்ணில் நீர்வழிந்தால்-என்னெஞ்சில்
 உதிரங் கொட்டு தட!
 என்கண்ணிற் பாவையன்றோ? கண்ணம்மா!
 என்னுயிர் நின்ன தன்றோ?

7

சொல்லு மழலையிலே கண்ணம்மா!
 துன்பங்கள் தீர்த்திடுவாய்!
 முல்லைச் சிரிப்பாலே-எனது
 முர்க்கந் தவிர்த்திடு வாய்,

8

இன்பக் கதைக ளெல்லாம்-உன்னைப்போல்
 ஏடுகள் சொல்வ துண்டோ?
 அன்பு தருவதிலே-உனைநேர்
 ஆகுமொர் தெய்வ முண்டோ?

9

மார்பில் அணிவதற்கே-உன்னைப்போல்
 வைர மணிக ளுண்டோ?
 சீர்பெற்று வாழ்வதற்கே-உன்னைப்போல்
 செல்வம் பிறிது முண்டோ?

10

கண்ணன்-என் விளையாட்டுப் பிள்ளை

கேதாரம்-கண்ட ஜாதி-ஏகதாளம்
ரசங்கள்; அற்புதம், சிருங்காரம்

தீராத விளையாட்டுப் பிள்ளை-கண்ணன்
தெருவிலே பெண்களுக் கோயாத தொல்லை
(தீராத)

1 தின்னப் பழங்கொண்டு தருவான்!-பாதி
தின்கின்ற போதிலே தட்டிப் பறிப்பான்;
என்னப்பன் என்னையன் என்றால்- அதனை
எச்சிற் படுத்திக் கடித்துக் கொடுப்பான்
(தீராத)

2 தேனெத்த பண்டங்கள் கொண்டு-என்ன
செய்தாலும் எட்டாத உயரத்தில்
வைப்பான்;
மாடுனெத்த பெண்ணடி என்பான்-சற்று
மனமகிழும் நேரத்திலேகிள்ளி விடுவான்!
(தீராத)

3 அழகுள்ள மலர்கொண்டு வந்தே-என்னை
அழ அழச் செய்துபின், "கண்ணை
முடிக்கொள்
குழலிலே துட்டுவேன்" என்பான்-என்னைக்
குருடாக்கி மலரினைத் தோழிக்கு வைப்பான்
(தீராத)

4 பின்னலைப் பின்னின் றிழுப்பான் தலை
பின்னே திரும்புமுன் னேசென்று
மறைவான்

வன்னப் புதுச்சேலை தனிலே-புழுதி
வாரிச் சொரிந்தே வருத்திக் குலைப்பான்.

(தீராத)

5 புள்ளாங் குழல்கொண்டு வருவான்!-அழுது
பொங்கித் ததும்புநற் கீதம் படிப்பான்!
கள்ளால் மயங்குவது போலே-அதைக்
கண்முடி வாய்திறந் தேகேட் டிருப்போம்
(தீராத)

6 அங்காந் திருக்கும்வாய் தனிலே-கண்ணன்
ஆறேழு கட்டெறும் பைப்போட்டு-
விடுவான்!

எங்காகிலும் பார்த்த துண்டா?-கண்ணன்
எங்களைச் செய்கின்ற வேடிக்கை
யொன்றோ? (தீராத)

7 விளையாட வாவென் றழைப்பான்;-வீட்டில்
வேலையென் றுலதைக் கேளா தீழுப்பான்;
இளையாரொ டாடிக் குதிப்பான்,-எம்மை
இடையிற் பிரிந்துபோய் வீட்டிலே
சொல்வான். (தீராத)

8 அம்மைக்கு நல்லவன் கண்டிர்!-முளி
அத்தைக்கு நல்லவன் தந்தைக்கு மஃதே.
எம்மைத் துயர்செய்யும் பெரியோர்—வீட்டில்
யாவார்க்கும் நல்லவன் போலே நடப்பான்.
(தீராத)

9 கோளுக்கு மிகவும் சமர்த்தன்; — பொய்மை
தூத்திரம் பழிசொலக் கூசாச் சழக்கன்:
ஆளுக் கிசைந்தபடி பேசித்-தெருவில்
அத்தனை பெண்களையும் ஆகா தடிப்பான்.
(தீராத)

கண்ணன்-என் காதலன்-1

செஞ்சுருட்டி

திஸ்ர ஏக தாளம்

சிருங்கார ரசம்

தூண்டிற் புழுவினைப்போல்-வெளியே
 சுடர் விளக்கினைப்போல்,
 நீண்ட பொழுதாக-எனது
 நெஞ்சந் துடித்த தட!
 கூண்டுக் கிளியினைப் போல்-தனிமை
 கொண்டு மிகவும் நொந்தேன்;
 வேண்டும் பொருளை யெல்லாம்-மனது
 வெறுத்து விட்ட தட!

1

பாயின் மிசை நானும்-தனியே
 படுத்திருக்கையிலே,
 தாயினைக் கண்டாலும்-சகியே!
 சலிப்பு வந்ததட!
 வாயினில் வந்ததெல்லாம்-சகியே
 வளர்த்துப் பேசினுவீர்;
 நோயினைப் போலஞ் சினேன்;-சகியே!
 நுங்களுறவை யெல்லாம்.

2

உணவு செல்லவில்லை;-சகியே!
 உறக்கங் கொள்ளவில்லை.
 மணம் விரும்பவில்லை;-சகியே!
 மலர் பிடிக்கவில்லை.
 குண முறுதியில்லை;-எதிலும்
 குழப்பம் வந்ததட!
 கணமும் உள்ளத்தில்-சுகமே
 காணக் கிடைத்ததில்லை.

3

பாலுங் கசந்த தட!—சகியே!
 படுக்கை நொந்த தட!
 கோலக் கிளி மொழியும்—செவியில்
 குத்த லெடுத்த தட!
 நாலு வயித்தியரும்—இனிமேல்
 நம்புதற் கில்லை யென்றார்;
 பாலத்துச் சோசியனும்—கிரகம்
 படுத்து மென்று விட்டான்.

4

கனவு கண்டதிலே—ஒருநாள்
 கண்ணுக்குத் தோன்றாமல்
 இனம் விளங்கவில்லை—எவனோ
 என்னகந் தொட்டு விட்டான்.
 வினவக் கண் விழித்தேன்;—சகியே!
 மேனி மறைந்து விட்டான்;
 மனதில் மட்டிலுமே புதிதோர்
 மகிழ்ச்சி கண்டதட!

5

உச்சி குளிர்ந்ததட!—சகியே
 உடம்பு நேராச்சு,
 மச்சிலும் வீடுமெல்லாம் - முன்னைப்போல்
 மனத்துக் கொத்ததட!
 இச்சை பிறந்ததட!—எதிலும்
 இன்பம் விளைந்ததட!
 அச்ச மொழிந்ததட! சகியே!
 அழகு வந்ததட!

6

எண்ணும் பொழுதிலெல்லாம்—அவன்கை
 இட்ட விடத்தினி லே
 தண்ணென்றிருந்த தட!—புதிதோர்
 சாந்தி பிறந்ததட!

எண்ணி யெண்ணிப் பார்த்தேன்;- அவன் தான்
யாரெனச் சிந்தை செய்தேன்;
கண்ணன் திருவுருவம்-அங்ஙனே
கண்ணின் முன் நின்றதடி!

7

கண்ணன்-என் காதலன்-2

உறக்கமும் விழிப்பும்
நாதநாமக்கிரியை—ஆதிதாளம்

ரசங்கள் : பீபத்ஸம், சிருங்காரம்.

நேரம் மிகுந்ததின்னும் நித்திரையின்றி-உங்கள்
நினைப்புத் தெரியவில்லை கூத்தடிக்கிறீர்;
சோரன் உறங்கிவிழும் நள்ளிரவிலே-என்ன
தூளி படுகுடி, இவ்விடத்திலே.
ஊரை யெழுப்பிவிட நிச்சயங் கொண்டீர்!-அன்னை
ஒருத்தியுண் டென்பதையும் மறந்து விட்டீர்!
சாரம் மிகுந்ததென்று வார்த்தை சொல்கிறீர்;-மிகச்
சலிப்புத் தருகுதடி சுகிப் பெண்களே!

1

நானும் பல தினங்கள் பொறுத்திருந்தேன்-இது
நாளுக்கு நாளதிக மாகி விட்டதே;
கூன நொருவன் வந்திந் நாணி பின்னலைக்
கொண்டை மலர்சிதற நின்றிழுத்தும்,
ஆனேமதம் பிடித்திவ் வஞ்சி யம்மையின்,
அருகிளி லோட இவள் மூர்ச்சை யுற்றதும்,
பானையில் வெண்ணெய் முற்றும் தின்று விட்டதால்
பாங்கி யுரோகிணிக்கு நோவு கண்டதும்

2

பத்தினி யானையொரு பண்ணை வெளியில்
 பத்துச் சிறுவர் வந்து முத்தமிட்டதும்,
 நத்தி மகளினுக்கோர் சோதிடன் வந்து
 நாற்ப தரசர் தம்மை வாக்களித்ததும்
 கொத்துக் கனல்விழியக் கோவினிப் பெண்ணைக்
 கொங்கத்து மூளிகண்டு கொக்கரித்ததும்,
 வீத்தைப் பெயருடைய வீணியவளும்
 மேற்குத்திசை மொழிகள் கற்று வந்ததும். 3

எத்தனை பொய்களடி! என்ன கதைகள்!
 என்னை உறக்கமின்றி இன்னல் செய்கிறீர்!
 சத்தமிடுங் குழல்கள் வீணைக் கெளல்லாம்
 தாளங்க ளோடுகட்டி முடிவைத் தங்கே,
 மெத்த வெளிச்சமின்றி ஒற்றை விளக்கை
 * மேற்குச் சுவரருகில் வைத்ததன் பின்னர்
 நித்திரை கொள்ளஎனைத் தனியில் விட்டே
 நீங்களெல் லோருமுங்கள் வீடு செல்லுவீர். 4

(பாங்கியர் போன பின்பு தனியிருந்து சொல்லுதல்)
 கண்கள் உறங்கவொரு காரண முண்டோ,
 கண்ணனை இன்றிரவு காண்பதன் முன்னே?
 பெண்களெல் லோருமவர் வீடு சென்றிட்டார் ;
 பிரிய மிகுந்த கண்ணன் காத்திருக்கின்றான் ;
 வெண்கல வாணிகரின் வீதி முனையில்
 வேலிப் புறத்திலெனைக் காணடி யென்றான் ;
 கண்கள் உறங்கலெனுங் காரிய முண்டோ,
 கண்ணனைக் கையிரண்டுங் கட்ட லின்றியே?

12. கண்ணன்-என் காதலன்-3

ஹிந்துஸ்தானி தோடி ஆதிதாளம்

(காட்டிலே தேடுதல்)

ரசங்கள் : பயாநகம், அற்புதம்

திக்குத் தெரியாத காட்டில்—உனைத்
தேடித் தேடி இளைத்தேனே.

- 1 மிக்க நலமுடைய மரங்கள்;—பல
விந்தைச் சுவையுடைய கனிகள்,—எந்தப்
பக்கத்தையும் மறைக்கும் வரைகள்,—அங்கு
பாடி நகர்ந்து வரு நதிகள்—ஒரு (திக்குத்)
- 2 நெஞ்சிற் கனல்மணக்கும் பூக்கள்—எங்கும்
நீளக் கிடக்குமிலைக் கடல்கள்—மதி
வஞ்சித் திடுமகழிச் சுவைகள்,—முட்கள்
மண்டித் துயர்கொடுக்கும்புதர்கள்,—ஒரு
(திக்குத்)
- 3 ஆசை பெறவிழிக்கும் மான்கள்—உள்ளம்
அஞ்சக் குரல்பழகும் புலிகள்—நல்ல
நேசக் கவிதைசொலும் பறவை,—அங்கு
நீண்டே படுத்திருக்கும் பாம்பு,—ஒரு (திக்குத்)
- 4 தன்னிச்சை கொண்டலையும் சிங்கம்—அதன்
சத்தத்தினிற் கலங்கும் யானை—அதன்
முன்னின் ரோடுமிள மான்கள்—இவை
முட்டா தயல்பதுங்குந் தவளை—ஒரு (திக்குத்)

- 5 கால்கை சோர்ந்துவிழ - லானேன் - இரு
கண்ணும் துயில்படர லானேன் - ஒரு
வேல்கைக் கொண்டு கொலை வேடன் -
உள்ளம்
வெட்கம் கொண்டொழிய விழித்தான் - ஒரு
(திக்குத்)
- 6 “பெண்ணே உனதழகைக் கண்டு மனம்
பித்தங்கொள்ளு” தென்று நகைத்தான் - “அடி
கண்ணே, எனதிருகண் மணியே - உனக்
கட்டித் தழுவமனம் கொண்டேன்.
- 7 சோர்ந்தே படுத்திருக்க லாமோ? - நல்ல
துண்டக் கறிசமைத்துத் தின்போம் - சுவை
தேர்ந்தே கனிகள் கொண்டு தருவேன் - நல்ல
தேங்கள் ஞன்டினிது களிப்போம்”
- 8 என்றே கொடியவிழி வேடன் - உயிர்
இற்றுப் போகவிழித் துரைத்தான் தனி
நின்றே இருகரமுங் குவித்து - அந்த
நீசன் முனனர் இவை சொல்வேன் ;
- 9 “அண்ணு உனதடியில் வீழ்வேன் - எனை
அஞ்சக் கொடுமைசொல்ல வேண்டா - பிறன்
கண்ணுலஞ் செய்துவிட்ட பெண்ணே - உன்றன்
கண்ணுற் பார்த்திடவும் தகுமோ?”
- 10 “ஏடி, சாத்திரங்கள் வேண்டேன்; - நின
தின்பம் வேண்டுமடி, கனியே, - நின்றன்
மோடி கிருக்குதடி தலையை, - நல்ல
மொந்தைப் பழைய கள்ளைப் போலே”

- 11 காதா லிந்தவுரை கேட்டேன்- 'அட
கண்ணு' வென்றலறி வீழ்ந்தேன்- மிகப்
போதாக வில்லையிதற் குள்ளே- என்றன்
போதந் தெளிய நினைக் கண்டேன்.
- 12 கண்ணு! வேடனெங்கு போனான்—உனைக்
கண்டே யலறிவிழுந் தானே—மணி
வண்ணு! என தபயக் குரலில்—எனை
வாழ்விக்க வந்த அருள் வாழி!

கண்ணன்-என் காதலன்-4

பாங்கியைத் தூது விடுத்தல்
தங்கப்பாட்டு மெட்டு
ரசங்கள்; சிருங்காரம்; ரௌத்ரம்.

கண்ணன் மனநிலையைத் தங்கமே தங்கம்
அடி தங்கமே தங்கம்
கண்டுவர வேனுமடி தங்கமே தங்கம்;
எண்ண முரைத்துவிடில் தங்கமே தங்கம்—பின்னர்
ஏதெனிலுஞ் செய்வமடி தங்கமே தங்கம் 1

கன்னிகை யாயிருந்து தங்கமே தங்கம்-நாங்கள்
காலங் கழிப்பமடி தங்கமே தங்கம்;
அன்னிய மன்னர் மக்கள் பூமியிலுண்டாம்-என்னும்
அதனையுஞ் சொல்லிடடி தங்கமே தங்கம் 2

சொன்ன மொழிதவறு மன்னவ னுக்கே-எங்கும்
தோழமை யில்லையடி தங்கமே தங்கம்;
என்ன பிழைகளிங்கு கண்டிருக்கிறுன்?- அவை
யாவும் தெளிவுபெறக் கேட்டு விட்டே 3

மையல் கொடுத்துவிட்டுத் தங்கமே தங்கம்-தலை
மறைந்து திரிபவர்க்கு மானமு முண்டோ?
பொய்யையுருவமெனக்கொண்டவனென்றே-கிழப்
பொன்னி யுரைத்ததுண்டு தங்கமே தங்கம். 4

ஆற்றங் கரையதனில் முன்ன மொருநாள்-எனை
அழைத்துத் தனியிடத்தில் பேசிய தெல்லாம்
தூற்றி நகர்முரசு சாற்றுவ னென்றே
சொல்லி வருவையடி தங்கமே தங்கம். 5

சோர மிழைத்திடையர் பெண்களுடனே-அவன்
சூழ்ச்சித் திறமை பல காட்டுவ தெல்லாம்
வீர மரக்குலத்து மாதரிடத்தே
வேண்டிய தில்லையென்று சொல்லி விட்டி! 6

பெண்ணென்று பூமிதனில் பிறந்துவிட்டால்-மிகப்
பீழை யிருக்குதடி தங்கமே தங்கம்!
பண்ணென்று வேயங்குழலில் ஊதி வந்திட்டான்-
அதைப்
பற்றி மறக்கு தில்லை பஞ்சையுள்ளமே 7

நேர முழுதி லுமப் பாலி தன்னையே-உள்ளம்
நினைத்து மறுகுதடி தங்கமே தங்கம்,
தீர ஒருசொலின்று கேட்டு வந்திட்டால்-பின்பு
தெய்வ மிருக்குதடி தங்கமே தங்கம்! 8

கண்ணன்-என் காதலன்-5

ராகம்—பிலஹரி

பிரிவாற்றுவை

ஆசை முகமறந்து போச்சே-இதை
 ஆரிடம் சொல்வேனடி தோழி?
 நேச மறக்கவில்லை நெஞ்சம்-எனில்
 நினைவு முகமறக்க லாமோ?

1

கண்ணில் தெரியுதொரு தோற்றம்-அதில்
 கண்ண னழகுமுழு தில்லை;
 நண்ணு முகவடிவு காணில்-அந்த
 நல்ல மலர்ச்சிரிப்பைக் காணோம்.

2

ஓய்வு மொழிதலு மில்லாமல்-அவன்
 உறவை நினைத்திருக்கும் உள்ளம்;
 வாயு முரைப்பதுண்டு கண்டாய்-அந்த
 மாயன் புகழினை யெப் போதும்.

3

கண்கள் புரிந்துவிட்ட பாவம்-உயிர்க்
 கண்ண னுருமறக்க லாச்சு;
 பெண்க ளினிடத்திலிது போலே ஒரு
 பேதையை முன்புகண்ட துண்டோ?

4

தேனை மறந்திருக்கும் வண்டு-ஒளிச்
 சிறப்பை மறந்துவிட்ட பூவும்
 வாளை மறந்திருக்கும் பயிரும்-இந்த
 வைய முழுதுமில்லை தோழி!

5

கண்ணன் முகமறந்து போனால்-இந்தக்
 கண்க ளிருந்தும் பயனுண்டோ?
 வண்ணப் படமுமில்லை கண்டாய்-இனி
 வாழும் வழியென்னடி தோழி?

6

கண்ணன்-என் கார்த்தன்

வராளி

திஸ்ர ஏக தாளம்

சிருங்கார ரசம்

கனிகள் கொண்டுதரும்-கண்ணன்
 கற்கண்டு போலினிதாய்,
 பனிசெய் சந்தனமும்-பின்னும்
 பல்வகை அத்தர்களும்,
 குனியும் வாண்முகத்தான்-கண்ணன்
 குலவி நெற்றியிலே
 இனிய பொட்டிடவே-வண்ணம்
 இயன்ற சவ்வாதும்.

1

கொண்டை முடிப்பதற்கே;-மணங்
 கூடு தயிலங்களும்
 வண்டு விழியினுக்கே-கண்ணன்
 மையுங் கொண்டுதரும்;
 தண்டைப் பதங்களுக்கே-செம்மை
 சார்த்துசெம் பஞ்சுதரும்;
 பெண்டிர் தமக்கெல்லாம்-கண்ணன்
 பேசுந் தெய்வமடி!

2

குங்குமங் கொண்டுவரும்-கண்ணன்
 குழைத்து மார்பெழுக
 சங்கையி லாதபணம்-தந்தே
 தழுவி மையல் செய்யும்;
 பங்கமொன் றில்லாமல்-முகம்
 பார்த்திருந் தாற்போதும்;
 மங்கள மாகுமடி!-பின்னோர்
 வருத்த மில்லையடி!

3

கண்ணம்மா என் காதலி-1

செஞ்சுருட்டி

ஏகதாளம்

காட்சி வியப்பு

ரசங்கள் : சிருங்காரம், அற்புதம்

சுட்டும் விழிச்சுடர் தான்,-கண்ணம்மா!

சூரிய சந்திரரோ?

வட்டக் கரிய விழி,-கண்ணம்மா!

வானக் கருமை கொல்லோ?

பட்டுக் கருநீலப்-புடவை

பதித்த நல் வயிரம்

நட்ட நடு நிசியில்-தெரியும்

நகைத் திரங்க ளை!

1

சோலை மல ரொளியோ-உனது

சுந்தரப் புன்னகை தான்?

நீலக் கடலையே-உனது

நெஞ்சி லலைக ளை!

கோலக் குயி லோசை-உனது

குரலி னிமை யை!

வாலைக் குமரி யை,-கண்ணம்மா!

மருவக் காதல் கொண்டேன்!

2

சாத்திரம் பேசு கிறாய்,-கண்ணம்மா!

சாத்திர மேதுக் கை!

ஆத்திரங் கொண்டவர்க்கே,-கண்ணம்மா!

சாத்திர முண்டோ டை!

முத்தவர் சம்மதியில்-வதுவை

முறைகள் பின்பு செய்வோம்;

காத்திருப் பேனோடி? இதுபார்,

கன்னத்து முத்த மொன்று!

3

கண்ணம்மா-என் காதலி-2

நாதநாமக்கிரியை

ஆதி தாளம்

பின்னே வந்து நின்று கண் மறைத்தல்
சிருங்காத ரசம்

மாலேப் பொழுதிலொரு மேடை மிசையே
வானையும் கடலையும் நோக்கி யிருந்தேன்;
மூலைக் கடலினையவ் வான வளையம்
முத்தமிட் டேதமுவி முகிழ்த்தல் கண்டேன்
நீல நெருக்கி'யில் நெஞ்சு செலுத்தி,
நேரக் கழிவ திலும் நினைப்பின்றியே
சாலப் பலபல நற் பகற்கனவில்
தன்னை மறந்தலயந் தன்னில் இருந்தேன். 1

ஆங்கப் பொழுதிலென் பின்பு றத்திலே,
ஆள்வந்து நின்றெனது கண்மறைக்கவே,
பாங்கினிற் கையிரண்டுந் தீண்டி யறிந்தேன்,
பட்டுடை வீசுகமழ் தன்னி லறிந்தேன்.
ஓங்கிவரு முவகை யூற்றி லறிந்தேன்;
ஒட்டுமி ரண்டுளத்தின் தட்டி லறிந்தேன்;
'வாங்கி விடிகைபையேடி கண்ணம்மா!
மாய மெவரிடத்தில்?' என்று மொழிந்தேன். 2

சிரித்த ஒலியிலவள் கைவி லக்கியே
திருமித் தழுவி "என்ன செய்தி சொல்"
என்றேன்;
'நெரிந்த திரைக்கடலில் என்ன கண்டிட்டாய்?
நீல விசும்பினிடை என்ன கண்டிட்டாய்?

திரித்த நுரையினிடை என்ன கண்டிட்டாய் ?
 சின்னக் குமிழிகளில் என்ன கண்டிட்டாய்?
 பிரித்துப் பிரித்துநிதம் மேகம் அளந்தே
 பெற்ற நலங்கள் என்ன? பேசுதி" என்றான். 3

"நெரித்த திரைக்கடலில் நின்முகங் கண்டேன்;
 நீல விசும்பினிடை நின்முகங் கண்டேன்;
 திரித்த நுரையினிடை நின்முகங் கண்டேன்;
 சின்னக் குமிழிகளில் நின்முகங் கண்டேன்;
 பிரித்துப் பிரித்துநிதம் மேகம் அளந்தே
 பெற்றதுன் முகமின்றிப் பிறிதொன் றில்லை,
 சிரித்த ஒலியினி லுன் கைவி லக்கியே,
 திருமித் தழுவியதில் நின்முகங் கண்டேன்." 4

18. கண்ணம்மா-என் காதலி-3

நாத நாமக்கிரியை ஆதிதாளம்

முகத்திரை களைதல்

சிருங்காரம் ரசம்.

தில்லித் துருக்கர் செய்த வழக்கம்டி! பெண்கள்
 திரையிட்டு முகமலர் மறைத்து வைத்தல்.
 வல்லி யிடையினையும் ஓங்கி முன்னிற்கும்-இந்த
 மார்பையும் மூடுவது சாத்திரங் கண்டாய்,
 வல்லி யிடையினையும் மார்பி ரண்டையும்-துணி
 மறைத்தத னுலமகு மறைந்த தில்லை;
 சொல்லித் தெரிவ தில்லை, மன்மதக்கலை-முகச்
 சோதி மறைத்துமொரு காதலிங் குண்டோ? 1

ஆரியர் முன்னென்றிகள் மேன்மை யென்கிறாய்

பண்டை

ஆரியப் பெண்களுக்குத் திரைகள் உண்டோ?
ஒரிரு முறைகண்டு பழகிய பின்-வெறும்
ஒப்புக்குக் காட்டுவதிந் நாண மென்னடி?
யாரிருந் தென்னை யிங்கு தடுத்திடுவார்-வலு
வாக முகத்திரையை அகற்றி விட்டால்?
காரிய மில்லையடி வீண்ப சப்பிலே-கனி
கண்டவன் தோலுரிக்கக் காத்தி ரிப்பேனோ? 2

19. கண்ணம்மா-என் காதலி-4

நாணிக் கண் புதைத்தல்

நாதநாமக்கிரியை—ஆதிதாளம்

மன்னவர் குலத்தினிடைப் பிறந்தவளை-இவன்
மருவ நிகழ்ந்ததென்று நாண முற்றதோ?
சின்னஞ் சிறுகுழந்தை யென்ற கருத்தோ?-இங்கு
செய்யத் தகாத செய்கை செப்தவ ருண்டோ?
வன்ன முகத்திரையைக் களைந்தி டென்றேன்-

நின்றன்

மதங்கண்டு துகிலுனை வலிதுரிந்தேன்.
என்ன கருத்திலடி கண்புதைக்கிறாய்?-எனக்
கெண்ணப் படுவதில்லை யேடி கண்ணம்மா! 1

கன்னி வயதிலுனைக் கண்டதில்லையோ?-கன்னங்
கன்றிச் சிவக்க முத்த மிட்ட தில்லையோ?
அன்னிய மாகநம்முள் எண்ணுவதில்லை-இரண்
டாவியுமொன் ருகுமெனக் கொண்ட

தில்லையோ?

பன்னிப் பலவுரைகள் சொல்லுவ தென்னே?-துகில்
 பறித்தவன் கைபறிக்கப் பயங்கொள்வேனா?
 என்னைப் புறமெனவுங் கருதுவதோ?-கண்கள்
 இரண்டினில் ஒன்றையொன்று கண்டு
 வெள்குமோ? 2

நாட்டினிற் பெண்களுக்கு நாயகர் சொல்லும்-சுவை
 நைந்த பழங்கதைகள் நானுரைப்பதோ?
 பாட்டுஞ் சுதியு மொன்று கலந்திடுங்கால்-தம்முள்
 பன்னி உபசரணை பேசுவ துண்டோ?
 நீட்டுங் கதிர்களொடு நிலவு வந்தே-விண்ணை
 நின்று புகழ்ந்து விட்டுப் பின்மருவுமோ?
 மூட்டும் விறகினையச் சோதி கவ்வுங்கால்-அவை
 முன்னுப சாரவகை மொழிந்திடுமோ? 3

சாத்திரக்காரரிடம் கேட்டு வந்திட்டேன்;-அவர்
 சாத்திரஞ் சொல்லியதை நினக்குரைப்பேன்,
 நேற்று முன்னுளில் வந்த உறவன்றை-மிக
 நெடும்பண்டைக் காலமுதற் நேர்ந்துவந்ததாம்
 போற்றிமி ராமனென முன்புதித்தனை-அங்கு
 பொன்மிதிலைக் கரசன் பூமடந்தை நான்;
 [கண்ணன்
 ஊற்றமு தென்னவொரு வேயங்குழல்
 கொண்டோன்-
 உருவம் நினக்கமையப் பார்த்தன் அங்குநான் 4

முன்னை மிகப்பழமை இரணியனும்-எந்தை
 மூர்க்கந் தவிர்க்க வந்த நரசிங்கன் நீ;
 பின்னையொர் புத்தனென நான் வளர்ந்திட்டேன்-
 ஒளிப்
 பெண்மை அசோதரையென் றுன்னை
 யெய்தினேன்,

சொன்னவர் சாத்திரத்தில்மிக வல்லர்கான்,-அவர்
 சொல்லிற் பழுதிருக்கக் காரண் மில்லை;
 இன்னுங் கடைசிவரை ஒட்டிருக்குமாம், இதில்
 எதுக்கு நாணமுற்றுக் கண்புதைப்பதே? 5

கண்ணம்மா-என் காதலி-5

செஞ்சுருட்டி ஆதிதாளம்
 குறிப்பிடம் தவறியது
 சிருங்கார ரசம்

தீர்த்தக் கரையினிலே-தெற்கு முலையில்
 செண்பகத் தோட்டத்திலே,
 பார்த்திருந்தால் வருவேன்-வெண்ணிலாவிலே
 பாங்கியோ டென்று சொன்னாய்
 வார்த்தை தவறிவிட்டாய்-அடி கண்ணம்மா!
 மார்பு துடிக்கு தட!
 பார்த்த விடத்திலெல்லாம் உன்னைப் போலவே
 பாவை தெரியுதட! 1

மேனி கொதிக்குதட!-தலை சுற்றியே
 வேதனை செய்கு தட!
 வானி லிடத்தை யெல்லாம்-இந்த வெண்ணிலா
 வந்து தழுவுது பார்!
 மோனத் திருக்கு தட!-இந்த வையகம்
 முழுகித் துயிலினிலே,
 நானொருவன் மட்டிலும்-பிரிவென்பதோர்
 நரகத் துழுவதோ? 2

கடுமை யுடைய தட!-எந்த நேரமும்

காவலுன் மாளிகையில்;

அடிமை புகுந்த பின்னும்-எண்ணும்போது நான்

அங்கு வருவதற்கில்லை;

கொடுமை பொறுக்க வில்லை-கட்டுங் காவலும்

கூடிக் கிடக்கு தங்கே;

நடுமை யரசி யவள்-எதற்காகவோ

நாணிக் குலைந்திடுவாள்.

3

கூடிப் பிரியாமலே-ஓரி ராவெலாம்

கொஞ்சி குல்வி யங்கே,

ஆடி விளை யாடியே,-உன்றன் மேனியை

ஆயிரங் கோடி முறை

நாடித் தழுவி மனக்-குறை தீர்ந்து நான்

நல்ல தளி யெய்தியே,

பாடிப் பரவசமாய்-நிற்கவே தவம்

பண்ணிய தில்லை யடி!

4

கண்ணம்மா-என் காதலி-6

யோகம்

பாயுமொளி நீ எனக்கு, பார்க்கும் விழி நானுனக்கு;

தோயும் மது நீ யெனக்கு, தும்பியடி நானுனக்கு;

வாயுரைக்க வருகுதில்லை, வாழிநின்றன்

மேன்மையெல்லாம்;

தூயகடர் வானொளியே! துறையமுதே!

கண்ணம்மா! 1

வினையடி நீ எனக்கு. மேவும் விரல் நானுனக்கு;
பூணும் வடநீ யெனக்கு, புது வயிரம் நானுனக்கு;
காணுமிடந்தோறு நின்றன் கண்ணினொளி வீசுதடி!
மாணுடைய பேரரசே! வாழ்வு நிலையே!

கண்ணம்மா! 2

வானமழை நீ யெனக்கு, வண்ணமயில் நானுனக்கு
பானமடி நீ எனக்கு, பாண்டமடி நானுனக்கு;
ஞானவொளி வீசுதடி, நங்கை நின்றன் சோதிமுகம்;
ஊனமறு நல்லமுகே! ஊறு சுவையே! கண்ணம்மா 3

வெண்ணிலவு நீ யெனக்கு, மேவுகடல் நானுனக்கு
பண்ணுசுதி நீ யெனக்கு, பாட்டினிமை நானுனக்கு
எண்ணியெண்ணிப் பார்த்திடினோர் எண்ணமிலை
நின் சுவைக்கே

கண்ணின் மணி போன்றவளே! கட்டியமுதே!

கண்ணம்மா. 4

விசுகமழ் நீ யெனக்கு, விரியுமலர் நானுனக்கு;
பேசுபொருள் நீயெனக்கு, பேணுமொழி
நானுனக்கு;

நேசமுள்ள வான்சுடரே! நின்னழகை
யேதுரைப்பேன்!

ஆசை மதுவே, கனியே, அள்ளு சுவையே
கண்ணம்மா! 5

காதலடி நீயெனக்கு, காந்தமடி நானுனக்கு
வேதமடி நீ யெனக்கு விந்தையடி நானுனக்கு
போதமுற்ற போதினிலே பொங்கிவருந்
தீஞ்சுவையே

நாதவடி வாளவளே; நல்ல உயிரே கண்ணம்மா! 6

64

நல்லவுயிர் நீ யெனக்கு, நாடியடி நானுனக்கு;
செல்வமடி நீயெனக்கு, சேம நிதி நானுனக்கு
எல்லையற்ற பேரழகே! எங்கும் நிறை பொற்சுடரே!
மூல்லைநிகர் புன்னகையாய்! மோதுமின்பமே!

கண்ணம்மா! 7

தாரையடி நீ யெனக்கு தண்மதியம் நானுனக்கு;
வீரமடி நீ யெனக்கு வெற்றியடி நானுனக்கு;
தாரணியில் வானுலகில் சார்ந்திருக்கும்
இன்பமெல்லாம்
ஒருருவ மாய்ச் சமைந்தாய்! உள்ளமுதே!

கண்ணம்மா! 8

கண்ணன்-என் ஆண்டான்

புன்னகவராளி-திஸ்ர ஏகதாளம்
ரசங்கள்; அதுபுதம்! கருணை

தஞ்ச முலகினில் எங்கணு மின்றித்
தவித்துத் தடுமாறி,
பஞ்சைப் பறையன் அடிமை புகுந்தேன்
பார முனக் காண்டே
ஆண்டே!-பராமுனக் காண்டே!

1

துன்பமும் நோயும் மிடிமையுந் தீர்த்துச்
சுகமருளல் வேண்டும்;
அன்புடன் நின்புகழ் பாடிக்குதித்து நின்
ஆணை வழி நடப்பேன்;
ஆண்டே!-ஆணைவழி நடப்பேன்.

2

சேரி முழுதும் பறையடித் தேயருட்

கீர்த்திகள் பாடிடுவேன்;

பேரிகை கொட்டித் திசைக ளதிர நின்

பெயர் முழக்கிடுவேன்.

ஆண்டே!-பெயர் முழக்கிடுவேன்.

3

பண்ணைப் பறையர்தங் கூட்டத்தி லேயிவன்

பாக்கிய மோங்கி விட்டான்.

கண்ண னடிமை யிவனெனுங் கீர்த்தியில்

காதலுற் றிங்கு வந்தேன்;

ஆண்டே!-காதலுற் றிங்குவந்தேன்.

4

காடு கழனிகள் காத்திடுவேன், நின்றன்

காலிகள் மேய்த்திடுவேன்;

பாடுபடச் சொல்லிப் பார்த்ததன் பின்னரென்

பக்குவஞ் சொல்லாண்டே!

ஆண்டே!-பக்குவஞ் சொல்லாண்டே!

5

தோட்டங்கள் கொத்திச் செடிவளர்க்கச் -

சொல்லிச்

சோதனை போடாண்டே!

காட்டு மழைக்குறி தப்பிச் சொன்னு லெனைக்

கட்டியடி யாண்டே!

ஆண்டே!-கட்டியடி யாண்டே!

6

பெண்டு குழந்தைகள் கஞ்சி குடித்துப்

பிழைத்திட வேண்டுமையே!

அண்டை யயலுக்கென் னாலுபகாரங்கள்

ஆகிட வேண்டுமையே!

உபகாரங்கள்-ஆகிட வேண்டுமையே! .7

மான்த்தைக் காக்கவோர் நாலுமுழுத்துணி
 வாங்கித் தரவேணும்!
 தானத்துக்குச் சில வேட்டிகள் வாங்கித்
 தரவுங் கடனாண்டே!
 சில வேட்டி-தரவுங் கடனாண்டே. 8

ஒன்பது வாயிற் குடிலினைச் சுற்றி
 யொருசில பேய்கள் வந்தே
 துன்பப் படுத்துது, மந்திரஞ் செய்து
 தொலைத்திட வேண்டுமையே!
 பகையாவுந்-தொலைத்திட வேண்டுமையே!9
 பேயும் பிசாசுந் திருடரு மென்றன்
 பெயரினைக் கேட்டளவில்,
 வாயுங் கையுங்கட்டி அஞ்சி நடக்க
 வழிசெய்ய வேண்டுமையே!
 தொல்லைதீரும்-வழிசெய்ய
 வேண்டுமையே! 10

கண்ணம்மா-எனது குலதெய்வம்

ராகம்-புன்னாகவராளி

பல்லவி

நின்னை சரணடைந்தேன்-கண்ணம்மா!

நின்னைச் சரணடைந்தேன்!

சரணங்கள்

- 1 பொன்னை உயர்வைப் புகழை விரும்பிடும்
என்னைக் கவலைகள் தின்னத் தகாதென்று
(நின்னை)
- 2 மிடிமையும் அச்சமும் மேலியென் நெஞ்சில்
குடிமை புகுந்தன, கொன்றவை போக்கென்று
(நின்னை)
- 3 தன்செய லெண்ணித் தவிப்பது தீர்ந்திங்கு
நின்செயல் செய்து நிறைவு பெறும்வணம்
(நின்னை)
- 4 துன்ப மினியில்லை, சோர்வில்லை, தோற்பில்லை,
அன்பு நெறியில் அறங்கள் வளர்த்திட
- 5 நல்லது தீயது நாமறியோம் அன்னை!
நல்லது நாட்டுக! தீமையை ஓட்டுக!
(நின்னை)

தி சௌத் இந்தியா பிரஸ், காரைக்குடி.

